

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG HATÁROZATAI

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG HIVATALOS LAPJA

TARTALOM

3377/2021. (IX. 24.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	2352
3378/2021. (IX. 24.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	2354
3379/2021. (IX. 24.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	2358
3380/2021. (IX. 24.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	2362
3381/2021. (IX. 24.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	2366
3382/2021. (IX. 24.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	2369
3383/2021. (IX. 24.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	2372
3384/2021. (IX. 24.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	2380
3385/2021. (IX. 24.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	2384
1005/2021. (IX. 15.) AB Tü. határozat	az egyesbírók személyéről	2388
1006/2021. (IX. 15.) AB Tü. határozat	az Alkotmánybíróság öttagú állandó tanácsainak számáról, összetételéről és a tanácsvezetők személyéről szóló 1005/2020. (IX. 22.) AB Tü. határozat módosításáról	2390

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG TANÁCSAINAK A MAGYAR KÖZLÖNYBEN KÖZZÉ NEM TETT HATÁROZATAI ÉS VÉGZÉSEI

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3377/2021. (IX. 24.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Ítéltábla 5.Pf.20.617/2019/6/II. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozók – jogi képviselőjük (dr. Rózsavölgyi Ágnes ügyvéd) útján – 2020. december 2-án az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt nyújtottak be az Alkotmánybírósághoz, melyben kérték a Fővárosi Ítéltábla 5.Pf.20.617/2019/6/II. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, mivel az véleményük szerint ellentétes az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésével, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésével, valamint 28. cikkével.
- [2] 2. Az Alkotmánybíróság főtítkára az indítvány beérkezését követően levélben tájékoztatta az indítványozók jogi képviselőjét arról, hogy az indítvány elkészttség miatt érdemi elbírálásra alkalmatlan. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint ugyanis az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani; az Abtv. 30. § (4) bekezdése értelmében pedig a döntés közlésétől, illetve az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének bekövetkezésétől számított száznyolcvan nap elteltével alkotmánybírósági eljárás megindításának nincs helye. Az indítvány által érintett bírósági eljárásban az indítványozók felülvizsgálati kérelmet terjesztettek elő, melyet a Kúria hivatalból, az eljárási illeték megfizetésének elmulasztása miatt elutasított. A támadott jogerős döntés, a Fővárosi Ítéltábla sérelmezett ítéletének indítványozók általi átvételére 2020. január 8. napján került sor, így a 2020. december 2-án postára adott panasz elkésztett; azt a 180 napos objektív, igazolási kérelemmel sem kimenthető határidőn jóval túl, a 329. napon nyújtották be. A főtítkári tájékoztatás értelmében tehát az alkotmányjogi panasz a törvényi feltételeknek nem felel meg, ezért az indítvány érdemi elbírálására nincs lehetőség.
- [3] Az indítványozók e tájékoztató levélre adott válaszukban továbbra is kérték az indítvány érdemi elbírálását. Arra hivatkoztak, hogy értelmezésük szerint ha az indítványozók egyidejűleg felülvizsgálati indítványt és alkotmányjogi panaszt is benyújtanak a jogerős bírósági döntéssel szemben, akkor a panaszt mindaddig nem lehet elkésztettnek tekinteni, ameddig a felülvizsgálati kérelmet a Kúria nem bírálta el; azaz függetlenül attól, hogy a Kúria végül a felülvizsgálati kérelem tárgyában milyen döntést hozott, az ettől a kúriai döntéstől számított hatvan napon belül az alkotmányjogi panaszt határidőben benyújtottnak kell tekinteni.
- [4] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében előírtak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie. Az 56. § (2) bekezdése értelmében a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt feltételeit, különösen a 27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. §-ok szerinti feltételeket. E vizsgálat alapján az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az alkotmányjogi panasz érdemi elbírálásra alkalmatlan, ennek alapján nem fogadható be.

- [5] Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az Abtv. 30. § (3) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság olyan alkotmányjogi panasz tárgyában is dönthet, amelyet az indítványozó rajta kívül álló elháríthatatlan okból történő akadályoztatása folytán e határidő eltelte után nyújtott be; de az Abtv. 30. § (4) bekezdése értelmében a döntés közzésétől számított száznyolcvan nap elteltével alkotmánybírói eljárás megindításának nincs helye.
- [6] Az indítványozó a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2019. november 21-én meghozott, és az indítványozók részére 2020. január 8-án kézbesített jogerős ítéletét támadta; panaszát 2020. december 2-án, 329 nappal a határidő megnyílta után nyújtotta be. Az Abtv. 30. § (4) bekezdése szerinti 180 napos határidő objektív véghatáridő, melynek eltelte után alkotmányjogi panasz nem nyújtható be, függetlenül attól, hogy a 60 napos szubjektív vagy a 180 napos objektív határidő elmulasztásának mi volt az oka. Így annak sincs jelentősége, hogy az indítványozó a jogerős ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet is benyújtott. A felülvizsgálati kérelmet elutasító érdemi döntés a 60 napos szubjektív, avagy a 180 napos objektív határidőn belül önállóan is támadható ugyan, de csak akkor, amennyiben az az ügy érdemében hozott vagy az eljárást befejező döntésnek minősül. Mivel jelen eljárásban a Kúria hivatalból elutasította a felülvizsgálati kérelmet, azon okból, hogy a kérelmezők a felülvizsgálati eljárási illetéket nem rótták le, majd a hiánypótlási felhívást tartalmazó, az illeték teljes összegének megfizetésére felhívó, az illeték meg nem fizetésének jogkövetkezményeire is figyelmeztető, 2020. április 3-án kézbesített kúriai végzést követően, az abban meghatározott 8 napon belül sem (és az alkotmányjogi panasz benyújtásáig sem) teljesítették illetéklerovási kötelezettségüket, így a Kúria 2020. szeptember 8-án hozott végzésével megállapította, hogy a hiánypótlási felhívási határidő 2020. április 14-én eredménytelenül eltelt. Az indítványozók a kúriai végzessel szemben egyébként sem nyújtottak be alkotmányjogi panaszt, így a kúriai végzés alkotmányjogi panasz eljárásban történő érdemi vizsgálatra való alkalmatlanságáról az Alkotmánybíróságnak külön nem kellett rendelkeznie.
- [7] 4. Mivel az indítvány a fentiekre tekintettel elkésett, az Alkotmánybíróság a Fővárosi Ítéltábla 5.Pf.20.617/2019/6/II. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés d) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2021. szeptember 14.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Márki Zoltán
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szívós Mária
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírói ügyszám: IV/2090/2020.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3378/2021. (IX. 24.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.I.35.350/2020/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Egy gazdasági társaság indítványozó jogi képviselője (dr. Búzás István ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [2] Az indítványozó gazdasági társaság az egyedi ügy felperese volt. A Nemzeti Adó- és Vámhivatal (a továbbiakban: NAV) Észak-Budapesti Adó- és Vámigazgatósága Kiemelt Adóalanyok és Társas Vállalkozások Ellenőrzési Főosztály Kiemelt Adóalanyok és Társas Vállalkozások Ellenőrzési Osztály (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett az indítványozónál, melynek eredményeként az indítványozó terhére általános forgalmi adó adónemben, társasági adó adónemben, valamint innovációs járulékból mindösszesen 156 560 000 Ft adókülönbötetet állapított meg, emellett kötelezte az indítványozót 162 546 000 Ft adóbírság, valamint 38 931 000 Ft késedelmi pótlék megfizetésére.
- [3] Az indítványozó az elsőfokú határozattal szemben fellebbezést nyújtott be, melynek folytán a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (a továbbiakban: alperes) Közép-Magyarországi Kihelyezett Hatósági Főosztály I. Hatósági Osztály azt megváltoztatta és az adóbírság összegét mérsékelte.
- [4] Az indítványozó keresetlevelet nyújtott be a másodfokú határozattal szemben, egyúttal felügyeleti intézkedés iránti kérelmet is benyújtott a NAV vezetőjéhez. A NAV vezetője kérelem folytán a közigazgatási per tartama alatt a másodfokú határozatot a társasági adó adónemben tett megállapítások tekintetében a másodfokú határozatot az elsőfokú határozatra kiterjedően megsemmisítette és az elsőfokú adóhatóságot új eljárás lefolytatására utasította. E határozatra tekintettel, az általa érintett kereseti kérelmek tekintetében az indítványozó nem tartotta fenn a keresetét.
- [5] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a fennmaradt kereseti kérelmek tekintetében a másodfokú határozatot hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra kötelezte.
- [6] Az új eljárásban az elsőfokú hatóság általános forgalmi adó adónemben 62 412 000 Ft, innovációs járulékból adónemben 103 000 Ft adókülönbötetet állapított meg, továbbá kötelezte az indítványozót 31 237 000 Ft adóbírság, valamint 15 734 000 Ft késedelmi pótlék megfizetésére.
- [7] Az új eljárásban hozott elsőfokú határozattal szemben az indítványozó fellebbezést nyújtott be, ennek eredményeként az alperes az elsőfokú határozatot helybenhagyta.
- [8] Az új eljárásban született másodfokú határozattal szemben az indítványozó keresetlevelet nyújtott be. Az így indult közigazgatási perben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a másodfokú határozatot az elsőfokú határozatra kiterjedően áfa adónemben a 2012. augusztus, november és december hónapokat meghaladó részében hatályon kívül helyezte és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezte.
- [9] Az új eljárásban született ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. A Kúria az ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra, valamint új határozat meghozatalára utasította.
- [10] A Kúriának a jelen alkotmányjogi panasz eljárásban támadott ítélete a Kúria fentiek szerinti felülvizsgálati ítélete következtében megismételt bírósági felülvizsgálati eljárásban született az alábbiak szerint.
- [11] Az indítványozó a megismételt eljárásban elsődlegesen az alperes határozatának hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte, valamint azt, hogy a bíróság írja elő az alperes részére, hogy új szakértő kirendelése indokolt. Álláspontja szerint az alperes a megismételt eljárásokra nem a megfelelő jogszabályokat alkalmazta, mert az adózás rendjéről szóló, 2018. január 1-jével hatályát veszített 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: régi Art.) alkalmazására nem lett volna lehetősége. Másodlagosan kérte a másodfokú határozat

megváltoztatását akként, hogy az alperes az általa felhasznált szakértői véleményt figyelmen kívül hagyja. Az alperes által tett megállapításokra ugyanis a szakértői vélemény nem használható fel. Emellett az indítványozó előadta, hogy az alperes az új eljárást nem a hatályos jogszabályoknak megfelelően folytatta le, ezért az ügy érdemére kiható jogszabálysértést követett el.

- [12] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az alábbi fő megállapításokat tette ítéletében.
- [13] Az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (a továbbiakban: Art.) 271. § (1) bekezdése értelmében az Art. rendelkezéseit a hatálybalépését követően indult és a megismételt eljárásokban kell alkalmazni. Hasonló rendelkezést tartalmaz az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Air.) 139. § (1) bekezdése, valamint az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 143. § (1) bekezdése. A bíróság álláspontja szerint mindezek alapján egyértelmű, hogy a 2018. február 13-án kelt ítélet eredményeként megismételt eljárásra az új törvények irányadók. A bíróság azonban arra is rámutatott, a hatósági eljárások lefolytatása körében kizárólag az új határozatok kiadmányozására került sor, új ellenőrzési cselekményt az adóhatóság nem végzett. Az adóhatóság eljárási szabálysértése ezért az ügy érdemére nem hatott ki.
- [14] A bíróság kitért az ügyben felmerült elévülési kérdésre, és ennek körében kifejtette, hogy az adóhatóságnak lehetősége volt saját hatáskörében a régi Art. szerinti határidőn belül joghatás kiváltására alkalmas határozatot hozni és az erre nyitva álló határidő nem telt le, mert azt a bírósági felülvizsgálat ténye – és nem pusztán tartalma – teszi lehetővé az elévülés nyugvását, illetve az elévülési idő meghosszabbítását. A megismételt eljárásban az indítványozó az ezzel kapcsolatos kereseti kérelmet nem tartotta fenn.
- [15] Az adóhatóság eljárása során az indítványozó igazságügyi szakértői véleményt csatolt be. Ez a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 1. § (1) bekezdése alapján az indítványozó nyilatkozattételi joga gyakorlásának minősült. Az adóhatóság ennek megvizsgálásához rendelt ki szakértőt, ezért nem sértette meg a Ket. 58. § (5) bekezdésében foglalt azon előírást, mely szerint a szakértő személyére az ügyfél is tehet javaslatot. Továbbá az adóhatóság megállapításai elsősorban nem a szakértői véleményen, hanem az egyéb feltárt tényeken alapultak.
- [16] Az ügy érdemében, a Magyar Kézilabda Szövetség játékvezetői mezein megjelent logókkal kapcsolatos ügyletek tekintetében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság egyetértett az adóhatóságnak azzal a megállapításával, hogy az ellenőrzés során vizsgált gazdasági események nem a számlák szerinti felek között valósultak meg. Az indítványozó a számlakibocsátó gazdasági társaságok adókiadásának passzív szereplője volt. Az indítványozó által megkötött reklámszolgáltatási szerződésbe olyan gazdasági társaságok lettek bevonva, amelyek nem nyújtottak többlétszolgáltatást, bevonásukra nem merült fel indok, a szerződésben megállapított ellenérték ennek ellenére emelkedett. Az érintett gazdasági társaságok egyike két hónappal a szerződéskötés előtt, a másik a szerződéskötés napján alakult, utóbbi a vizsgálatl érintett időszakban végelszámolás alatt állt, és a végelszámoló nem adott számára engedélyt gazdasági tevékenység folytatására és számlák kibocsátására. A bíróságnak az adóhatóságéval egyező álláspontja szerint az indítványozónak mindezt észlelnie kellett volna.
- [17] Egy teniszklub, valamint egy sportegyesület reklámszolgáltatásáról befogadott számlák tekintetében a bíróság azt állapította meg, hogy a vizsgált időszakban nem igazolható gazdasági esemény megtörténte.
- [18] Az indítványozó a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletével szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A Kúria az ítéletet hatályában fenntartotta, felülvizsgálati ítéletének indokolásában egyetértett a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság következtetéseivel.
- [19] 2. Az indítványozó ezt követően nyújtotta be az Alkotmánybírósághoz alkotmányjogi panaszát, melyben az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése, valamint XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének sérelmére történő hivatkozással kérte a Kúria ítéletének megsemmisítését.
- [20] Az indítványozó a jogorvoslathoz való jog körében arra alapította panaszát, hogy a Kúria nem folytatott érdemi vizsgálatot a felülvizsgálati kérelemben megjelölt kifogások alapján. Hivatkozott a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 79. § (1) bekezdésére, amely a bizonyítási teher megfordításáról szól, és amelyet a Kúria az indítványozó sérelmére figyelmen kívül hagyott. Előadta, hogy a szakértői véleménnyel kapcsolatos, a Ket. 58. § (5) bekezdése szerinti jogszabálysértés a bíróság, illetve az adóhatóság új eljárásra kötelezését indokolta volna. Hivatkozott a Kp. 92. § (1) bekezdés c) pontjára, és előadta, hogy a hatálytalan jogszabály alapján történő döntéshozatal súlyos szabálysértés, amelyből a határozat megsemmisítése kell, hogy következzen. Álláspontja szerint a felülvizsgálati kérelem nem a kereseti kérelemben foglaltak

megismétlésével kérte a közigazgatási határozat felülvizsgálatát, hanem a kifogásainak a bíróság általi mellőzését sérelmezte.

- [21] A tisztességes hatósági és bírósági eljáráshoz való jogok körében az indítványozó mindenekelőtt azt sérelmezte – a Ket. 58. § (5) bekezdésére hivatkozással –, hogy az adóhatóság nem biztosított számára lehetőséget, hogy a szakértő személyére vonatkozóan javaslatot tegyen. Az adóhatóság nem tehette volna meg azt, hogy az indítványozó által becsatolt szakértői véleményt az ügyfél nyilatkozatának minősíti. Sérült a régi Art. 97. § (6) bekezdése, melynek értelmében az adóhatóságnak az adózó javára értékelendő tényállási elemek megismerésére is törekednie kell. Az eljáró bíróság nem volt tekintettel arra, hogy a vele szerződő cégeknek kizárólagossága volt, vagyis az indítványozó csak velük szerződhetett, és arra sem, hogy a vizsgált számlák mögött valós gazdasági események húzódtak.
- [22] 3. Az Alkotmánybíróság tanácsa az Abtv. 56. § (2) bekezdése értelmében mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. E vizsgálat elvégzése során az alábbiakat állapította meg.
- [23] Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadható be.
- [24] Az Alkotmánybíróság a tisztességes bírósági eljárással összefüggésben megfogalmazta, hogy nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]}. Az alkotmányjogi panasz „nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírósági határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogorvoslat nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna” {3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}.
- [25] Az alkotmányjogi panaszban az indítványozó részben eljárásjogi, részben anyagi jogi jogszabálysértésekre hivatkozással kifogásolta az eljáró bíróságok, illetve az adóhatóság eljárását, azt állítva, hogy az előadott jogszabálysértések, súlyukból kifolyólag, alkotmányjogi jelentőségűek és a panasz érdemi elbírálását indokolják. Ezzel szemben azonban az előadott kifogások végső soron olyan tételes jogi kérdésekre irányulnak, amelyeket az eljáró bíróságok az adóhatósági határozatok törvényességének vizsgálata során megválasztak és kifejtettek.
- [26] A Kúria rámutatott arra, hogy mivel az új eljárásra történő utasításban foglalt iránymutatás kizárólag a kiadmányozásra korlátozódott, ezért az alperes helytállóan járt el azzal, hogy nem foganatosított eljárás cselekményt, a bíróság pedig helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az adóhatóság jogszabálysértése az ügy érdemére nem hatott ki.
- [27] A szakértői vélemény megítélésével kapcsolatos panaszleletet illetően az Alkotmánybíróság mindenekelőtt emlékeztet arra, hogy a közigazgatási hatósági eljárásban a szakértőt – az eljárási törvényben foglalt feltételek fennállása esetén – az eljáró hatóság rendeli ki. Amennyiben – mint a jelen esetben – a szakértői véleményt az ügyfél nyújtja be, annak eljárásjogi minősítése eljárásjogi dogmatikai kérdés, amelynek alkotmányjogi szempontú értékelésére a jelen ügyben nem merült fel indok. Ezen túlmenően a támadott felülvizsgálati ítélet megindokolja, hogy a Ket.-nek az indítványozó által hivatkozott 58. § (5) bekezdése nem kötelezi a hatóságot sem arra, hogy az ügyfél által felkért szakértő véleményét bizonyítékként használja fel, sem arra, hogy helyt adjon az ügyfélnek a szakértő személyére tett javaslatának. Mindebből kifolyólag a szakértő igénybevételét illetően nem merült fel a panasz érdemi elbírálását indokoló, az Abtv. 29. § szerinti körülmény.
- [28] Az indítványozó sérelmezte az általa előadott bizonyítékok figyelmen kívül hagyását, valamint azt, hogy a Kúria nem volt tekintettel a bizonyítási teher megfordulására a Kp. 79. § (1) bekezdése alapján, továbbá hogy a régi Art. 97. § (6) bekezdésével ellentétben az adóhatóság nem törekedett az adózó javára értékelendő tényállási elemek megismerésére. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítélete azonban részletesen bemutatta azokat a bizonyítékokat – az indokoltnál több cég bevonását reklámszerződésekbe, a kiállított számlák mögötti gazdasági teljesítmény hiányát, valamint az indítványozótól elvárható magatartás elmaradását –, amelyek az egyedi ügyben igazolták az adókijátszást, és amelyek fényében az adóhatósági határozatok törvényesek voltak. A Kúria pedig a felülvizsgálati ítéletben kitér arra, hogy a bizonyítással kapcsolatban az indítványozó nem valószínűsítette az alperesi tényállás megalapozatlanságát. Minderre tekintettel a támadott ítélet, valamint

az azt megelőzően született bírósági és hatósági döntések az Alkotmánybíróság által nem felülbírállható mérlegelés eredményeként születtek meg, ezért a panasz nem fogadható be.

- [29] Az indítványozó a jogorvoslathoz való jogának sérelmét arra alapította, hogy az alperes, illetve a bíróságok nem voltak figyelemmel az általa előterjesztett bizonyítékokra, sem a bizonyítási teher megfordulására, továbbá nem adtak helyt a hatályát veszített jogszabály alkalmazásával kapcsolatos kifogásaira. A fent kifejtetteknek megfelelően azonban az eljáró jogorvoslati fórumok állást foglaltak az indítványozó által előadott kérdésekben, illetve következtetések nem haladják meg a bizonyítékok mérlegelésének törvényes kereteit, a panasz pedig nem vet fel olyan körülményt, amely mindezeknek az Alaptörvénybe ütköző jellegét valószínűsítene és a panasznak az Abtv. 29. §-ára tekintettel való befogadását tenné szükségessé.
- [30] 4. Tekintettel arra, hogy az indítvány nem vetett fel alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, illetve nem mutatott rá a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre, azt az Alkotmánybíróság – az Abtv. 56. § (3) bekezdésére figyelemmel – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2021. szeptember 14.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Márki Zoltán
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szívós Mária
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/475/2021.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3379/2021. (IX. 24.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.III.37.466/2020/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó gazdasági társaság jogi képviselője (dr. Pomázi Miklós ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [2] Az indítványozó gazdasági társaság az egyedi ügy II. rendű felperese volt. Az egyedi ügy előzményeként szolgáló építéshatósági ügyben megállapított tényállás szerint Balatonfüred Közös Önkormányzati Hivatal Jegyzőjének (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) építési engedélye alapján az indítványozó erdei kilátó építését kezdte meg. Az egyedi ügy I. rendű felperese kérelmet nyújtott be az elsőfokú hatósághoz és az alapszabályban meghatározott természetvédelmi és környezetvédelmi célokra hivatkozva kérte az építési engedélyezési eljárásban ügyféli jogának megállapítását. A kérelem elutasítását követően, az I. fokú felperes fellebbezése folytán a másodfokú hatóság megállapította az ügyféli jogállást.
- [3] Az indítványozó időközben megépítette a kilátót, melyre fennmaradási engedélykérelmet nyújtott be. Az elsőfokú hatóság a kérelemnek helyt adott. Döntésével szemben az I. rendű felperes fellebbezést nyújtott be.
- [4] Az indítványozó a másodfokú eljárás során tartott helyszíni szemlén vitatta az I. rendű felperes képviseleti jogát. Az I. rendű felperes jogi képviselője erre elismerte, hogy az egyesületnél elnökváltás volt, és vállalta, hogy meghatalmazást, nyilatkozatot csatol az új képviselőtől, amire végül nem került sor.
- [5] A Veszprém Megyei Kormányhivatal (a továbbiakban: I. rendű alperes) az elsőfokú határozatot helybenhagyta. A másodfokú határozat bírósági felülvizsgálata iránt az I. rendű felperes és az indítványozó egyaránt keresetet nyújtottak be. Az indítványozó arra hivatkozással kérte a másodfokú határozat hatályon kívül helyezését, hogy döntésre nem kerülhetett volna sor, mert az I. rendű felperes fellebbezése nem az előterjesztésre jogosulttól származik. A kereset folytán a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az I. rendű alperes határozatát hatályon kívül helyezte és az I. rendű alperest új eljárásra kötelezte. A megismételt eljárásra előírta, hogy az I. rendű alperesnek határidő kitűzésével a mulasztás következményeire történő figyelmeztetéssel ellátott hiánypótlási felhívás kiadásával szükséges tisztázni az I. rendű felperes szervezeti és meghatalmazottkénti képviseletét ellátó személy, személyek eljárási jogosultságát.
- [6] Az indítványozó felülvizsgálati kérelmet nyújtott be az ítélet ellen, aminek folytán a Kúria az ítéletet hatályon kívül helyezte és a bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Ítéletében előírta, hogy a bíróságnak elsőként az indítványozó keresetét kell eldöntenie, majd ettől függően bírálhatja el az I. rendű felperes keresetét.
- [7] A Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság helyt adott az indítványozó keresetének. Részítéletében arra mutatott rá, hogy a Fővárosi Törvényszék csak 2018. március 28-án vezette át a változást az I. rendű felperes elnöke személyében, aki ekkortól szerepelt a közhiteles nyilvántartásban. Az előző elnök tisztsége 2014. október 2-ig szólt. Mindebből következően a 2017. június 9-én kelt másodfokú határozat meghozatalakor nem volt az arra jogosulttól származó fellebbezés, illetve a fellebbezés benyújtására szóló meghatalmazás.
- [8] Az I. rendű felperes felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Kúriához, amelyben a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és a bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. A Kúria a részítéletet hatályon kívül helyezte és az indítványozó keresetét elutasította. Ítéletét arra alapította, hogy a Fővárosi Törvényszék a 2018. március 28-án kelt, változásbejegyzés ügyében hozott végzésében megállapította, az I. rendű felperes a végzés meghozatalát megelőzően a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.), azt követően a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi

V. törvény szerint működött. A régi Ptk. 29. § (4) bekezdése értelmében ha jogszabály a jogi személy létrejöttét nyilvántartásba vételhez köti, a bejegyzett körülmények megváltoztatása harmadik személyek irányában csak akkor hatályos, ha a változást a nyilvántartásba bevezették. A Kúria hivatkozott továbbá a civil szervezetek bírósági nyilvántartásáról és az ezzel összefüggő eljárási szabályokról szóló 2011. évi CLXXXI. törvény (a továbbiakban: Cnytv.) 86. § (1) bekezdésére, melynek értelmében a civil szervezetek nyilvántartása közhiteles. A nyilvántartott adatok szerint az I. rendű felperes elnöke 2018. március 28-ig a korábbi elnök volt, e dátumot megelőzően ezért ő volt jogosult ügyvédet meghatalmazni a fellebbezés benyújtására. Mindebből következően – szemben a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság álláspontjával – a meghatalmazás adására, illetve a fellebbezés benyújtására való jogosultság körében nem volt helye további ellenőrzésnek, a közhiteles nyilvántartási adatok közigazgatási perben nem dönthetők meg.

- [9] 2. Az indítványozó ezt követően nyújtotta be az Alkotmánybírósághoz alkotmányjogi panaszát, melyben az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének, XXIV. cikk (1) bekezdésének, valamint XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmére történő hivatkozással kérte a Kúria ítéletének megsemmisítését.
- [10] Az indítványozónak a panaszban kifejtett álláspontja szerint a Kúria önkényesen mellőzte az ügyben irányadó jogot és visszaélt saját függetlenségével, ezért megsértette az indítványozónak a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapvető jogát, amely az Alkotmánybíróság értelmezésében „a demokratikus jogállam működéséhez nélkülözhetetlen alapjog”. A Kúriának csakis a felek érvei, nyilatkozatai alapján lett volna lehetősége tárgyalni az ügyet és csak az általuk előadott kérdésekben adhatott volna jogi válaszokat. Ezzel szemben a Kúria megsértette a fegyverek egyenlőségének elvét az indítványozó kárára akkor, amikor nem volt tekintettel arra, hogy a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság megállapította: sem az I. rendű alperes, sem az ügyben szakhatóságként eljáró II. rendű alperes nem ellenezte az indítványozó keresetének teljesítését. Sérelmezte az indítványozó azt is, hogy noha a felülvizsgálati kérelemre tett észrevételében – a Kúria Kvk.II.37.677/2020/6. számú határozatára hivatkozással – előadta, hogy a Kúria gyakorlata értelmében a közhiteles nyilvántartás adataival szemben helye van ellenbizonyításnak, az egyedi ügyben a Kúria ezzel ellentétes ítéletet hozott. E körülményekre tekintettel a Kúria megsértette az indítványozónak a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát.
- [11] Az indítványozó előadta továbbá, hogy noha az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamisági klauzula önmagában nem Alaptörvényben biztosított jog, a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog tartalmára befolyással van, ezért a panasznak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése alapján történő elbírálása során annak figyelembe vételét kérte.
- [12] 3. Az Alkotmánybíróság tanácsa az Abtv. 56. § (2) bekezdése értelmében mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. E vizsgálat elvégzése során az alábbiakat állapította meg.
- [13] Az Abtv. 52. § (1) értelmében az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontja értelmében pedig indokolást kell tartalmaznia arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével.
- [14] Az indítványozó panaszában megjelölte az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését. Az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében az Alaptörvénynek ez a rendelkezése a közigazgatási hatósági eljárásokra vonatkozik, nem a bíróságok eljárására [3130/2013. (VI. 24.) AB végzés, Indokolás [17]]. A panasz nem tartalmaz előadást az eljáró közigazgatási hatóságok eljárásának alaptörvény-ellenességét, illetve azt illetően, hogy ezt az alaptörvény-ellenességet milyen módon erősíti meg a támadott bírói döntés, ezért a panasz e körben nem befogadható.
- [15] Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadható be.
- [16] Az Alkotmánybíróság a tisztességes bírósági eljárással összefüggésben megfogalmazta, hogy nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon [3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]]. Az alkotmányjogi panasz „nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírósági határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogorvoslat nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna” [3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]].

- [17] Az alkotmányjogi panasz alapját az az érvelés képezte, hogy a fegyveregyenlőség elvének sérelmével a Kúria megsértette az indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát, mert átlépte a felek perbeli rendelkezési joga által meghatározott keretet. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben arra mutat rá, hogy az egyedi ügyben irányadó, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 275. § (2) értelmében a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül. A felülvizsgálati kérelmet az I. rendű felperes terjesztette elő, ezért a Kúria döntésének tartalmi kereteit a régi Pp. felhívott rendelkezése alapján az e kérelemben előadottak határozták meg. Az I. rendű felperes az indítványozóhoz hasonlóan felperesi minőségben vett részt a perben – jóllehet közöttük érdekellentét állt fenn –, ezért a régi Pp. 270. § (2) bekezdése értelmében jogosult volt a felülvizsgálati kérelem előterjesztésére. Ez a jogosultság az indítványozót is megillette, azonban azzal nem élt, vélhetőleg azért, mert a közigazgatási perben született részítélettel egyetértett és észrevételében annak hatályában fenntartását kérte. Mindemellett jogosult volt észrevételek előadására, amit meg is tett, észrevételére pedig a Kúria a felülvizsgálati ítéletben válaszolt. A panaszban előadottak nem támasztják alá azt, hogy a támadott ítélet az Abtv. 29. §-ának megfelelő alaptörvény-ellenességet vetne fel, mert a felek jogait szabályozó, az egyedi ügyben irányadó eljárásjogi szabályok fényében nem merült fel arra vonatkozó adat, hogy az indítványozóval mint féllel szemben a Kúria a fegyverek egyenlőségének elvébe ütköző módon, tisztességtelenül járt volna el.
- [18] Az indítványozó azt is kifogásolta panaszában, hogy a Kúria nem fogadta el a hivatkozását arra a korábbi kúriai döntésre, amelynek értelmében a közhiteles nyilvántartás adataival szemben helye van ellenbizonyításnak. Az Alkotmánybíróság ennek körében arra mutat rá, hogy ez a kérdés olyan jogalkalmazási kérdés, amelyben az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre állást foglalni. A felülvizsgálati ítélet hivatkozik a régi Ptk. 29. § (4) bekezdésére és a Cnytv. 86. § (1) bekezdésére és e két rendelkezés együttes alkalmazásával jut arra a következtetésre, hogy mivel a régi Ptk. 29. § (4) bekezdésében foglalt feltétel nem teljesült, ezért a közigazgatási perben nem lett volna helye a fellebbezés benyújtására való jogosultság vizsgálatának.
- [19] Az Alkotmánybíróság a fentiekkel összefüggésben megjegyzi, hogy a hivatkozott ítéletnek az indítványozó által idézett részében a Kúria egy választási ügyben hozott határozat bírósági felülvizsgálata során abban a kérdésben foglalt állást, hogy a változásbejegyzési kérelmet elbíráló, nem jogerőre emelkedett végzésben foglaltak alkalmasak-e a közhiteles nyilvántartás adataival szembeni ellenbizonyításra. A jelen alkotmányjogi panasz által támadott ítéletből kitűnően nem merült fel kétely a változásbejegyzési kérelmet elbíráló végzés jogerőre emelkedését illetően, és a Kúria éppen az e végzésben foglaltak alapján állította a nyilvántartásban foglalt adatok közhitelességét.
- [20] Az indítványozó hivatkozott az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére. Ez a rendelkezés önállóan Alaptörvényben biztosított jogként csak a kellő felkészülési idő követelményének vagy a visszaható hatály tilalmának sérelme esetén hívható fel. Az indítványozó hivatkozása a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog tartalmának meghatározásával kapcsolatos. A tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal összefüggésben előadottak az Abtv. 29. §-a alapján nem támasztják alá a panasz befogadhatóságát, ezért a befogadásnak az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése alapján sincs helye.
- [21] 4. Tekintettel arra, hogy az indítvány nem vetett fel alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, illetve nem mutatott rá a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre, továbbá nem felelt meg a törvényi feltételeknek, azt az Alkotmánybíróság – az Abtv. 56. § (3) bekezdésére figyelemmel – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjai alapján visszautasította.
- [22] 5. Az indítványozó kérte, hogy az Alkotmánybíróság a jogerős ítélet végrehajtását az alkotmányjogi panasz eljárásának befejezéséig függessze fel. Az Alkotmánybíróság kivételesen, az Abtv. 61. § (1) bekezdésében foglalt körülmények fennállása esetén hívhatja fel a bíróságot a kifogásolt döntés végrehajtásának felfüggesztésére, jelen ügyben azonban a visszautasításra tekintettel erről nem kellett rendelkeznie.

Budapest, 2021. szeptember 14.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Márki Zoltán
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szívós Mária
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/748/2021.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3380/2021. (IX. 24.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Szombathelyi Törvényszék mint másodfokú bíróság Bpkf.349/2020/4. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (dr. Visontai Csongor ügyvéd) útján az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panaszt nyújtott be az Alkotmánybírósághoz. Indítványában a Szombathelyi Törvényszék mint másodfokú bíróság Bpkf.349/2020/4. számú végzése, valamint a Szombathelyi Törvényszék Büntetés-végrehajtási Csoportja 21.F.197/2020/17. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.
- [2] 2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege – a bírósági határozatokban megállapított tényállás és az indítványozó előadása alapján – a következőképpen foglalható össze.
- [3] 3. Az indítványozó a Fővárosi Törvényszék 23.B.814/2012/92. számú ítéletében – mely a Fővárosi Ítéletábró mint másodfokú bíróság 2.Bf.27/2014/31. számú határozatával 2015. május 28-án emelkedett jogerőre – kiszabott 14 év (fokozatváltás utáni) börtön fokozatú szabadságvesztés büntetését tölti rablás bűntette és más bűncselekmények miatt. A Szombathelyi Törvényszék Büntetés-végrehajtási Csoportja Szv.34/2018/4. számú végzésével a szabadságvesztés végrehajtására eggyel enyhébb, börtön fokozatot jelölt ki. A jogerős ítéletet hozó bíróság úgy rendelkezett, hogy a kiszabott szabadságvesztés időtartama kétharmad részének letöltését követően az indítványozó feltételes szabadságra bocsátható, melyet letöltött.
- [4] 4. A Szombathelyi Törvényszék Büntetés-végrehajtási Csoportja 21.F.197/2020/17. számú végzésével az indítványozó szabadságvesztés büntetése tekintetében a feltételes szabadságra bocsátását mellőzte. Végzése indokolásában kifejtette, hogy az indítványozó nem érdemes a feltételes szabadságra bocsátásra. Hangsúlyozta, hogy a feltételes szabadságra bocsátásról való döntés meghozatalakor nem kizárólag az elítélt büntetés végrehajtása során tanúsított magatartását kell figyelembe venni, hanem – az állandó bírói gyakorlatnak és a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (a továbbiakban: Bv. tv.) rendelkezéseinek, különösen a 188. §-ában foglaltaknak megfelelően – mérlegelni kell az általa elkövetett bűncselekmény jellegét, az elítéltnak a bűncselekmény elkövetésében játszott szerepét is. Ezt alátámasztandó hivatkozott az EBD2019.B.8. számú eseti döntésre. A bíróság kiemelte azt is, hogy az indítványozó a fokozatváltással már jelentős végrehajtási kedvezményben részesült. A bíróság nem vitatta, hogy az indítványozó a szabadságvesztés tartama alatt kifogástalan magatartást tanúsított, nagyszámú jutalma mellett kilenc alkalommal került engedélyezésre intézetelhagyás számára. Megfelelő befogadó környezettel rendelkezik, lakhatása, megélhetése biztosítottnak tűnik. A bűncselekmény elkövetését megbánta, a polgári jogi igény megtérítésére vonatkozó szándékát kifejezte. Azonban a kiszabott büntetés tartama hosszú, az elkövetett bűncselekmény erőszakos jellegű, kiemelkedő tárgyi súlyú, hosszú a büntetésből hátralevő rész, ezért a büntetés célja további szabadságelvonás nélkül nem érhető el.
- [5] 5. Az indítványozó és védője fellebbezése folytán eljáró a Szombathelyi Törvényszék mint másodfokú bíróság Bpkf.349/2020/4. számú végzésével az indítványozó feltételes szabadságra bocsátását mellőző elsőfokú végzést helybenhagyta.
- [6] 6. Indokolásában hivatkozott többek között a Bv. tv. vonatkozó 188. § (1a) bekezdését beiktató, 2019. január 1-jétől hatályos egyes büntetőjogi tárgyú és más kapcsolódó törvények módosításáról szóló 2018. évi CXXII. törvény 26. §-ához fűzött miniszteri indoklásra. Ennek megfelelően hangsúlyozta, hogy a büntetés céljára nemcsak az ítélkező bíróságnak, hanem a büntetés-végrehajtási bírónak is tekintettel kell lennie. A büntetés-

végrehajtási bírónak azt kell megvizsgálnia, hogy a büntetés célja a büntetés teljes végrehajtása nélkül is elérhető-e. Ebből következően, ha a büntetés-végrehajtási bírónak arra a következtetésre jut, hogy a büntetés teljes végrehajtása nélkül a prevenciók célok nem realizálhatók, az elítélt feltételes szabadságra bocsátását mellőznie kell. A másodfokú bíróság kiemelte azt is, hogy a büntetés-végrehajtási bírónak nemcsak a büntetés-végrehajtási intézetben tanúsított magatartást kell figyelembe venni, hanem vizsgálnia kell, hogy a terheltet milyen jellegű bűncselekmény miatt ítélték el, a bűncselekmény elkövetésében milyen szerepet töltött be; vizsgálni kell az esetleges korábbi büntetéseit is, ahogy azt a Bv. tv. 188. § (1a) bekezdése előírja, nem kizárólag az EBD2019.B.8. számú elvi döntés. A másodfokú bíróság rögzítette azt is, hogy a feltételes szabadságra bocsátás nem alanyi jog, nem jár automatikusan, hanem a törvényi feltételek teljesülése esetén is csak lehetőséget jelent.

- [7] A másodfokú bíróság végül kiemelte, hogy az ügyben született első- és másodfokú ítéletek a rendelkezésre álltak, melyek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az indítványozó által elkövetett bűncselekmények száma, azok kiemelkedő tárgyi súlya, a kiszabott büntetés tartama, a büntetésből még végrehajtásra váró rész, mind a feltételes szabadság engedélyezése ellen hatnak.
- [8] 3. Az indítványozó a fenti előzményeket követően nyújtotta be – hiánypótlásra történt felhívását követően kiegészített – alkotmányjogi panaszát, kérve a Szombathelyi Törvényszék mint másodfokú bíróság Bpkf.349/2020/4. számú végzése, valamint a Szombathelyi Törvényszék Büntetés-végrehajtási Csoportja 21.F.197/2020/17. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését.
- [9] Álláspontja szerint a megjelölt végzések ellentétesek az Alaptörvény több rendelkezésével, így a II. cikkével, a XV. cikk (1)–(2) bekezdésével, a XXIV. cikk (1) bekezdésével, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdésével.
- [10] Az indítványozó előadta, hogy szerinte az eljáró bíróságok a feltételes szabadságra bocsátása utólagos megvizsgálása érdekében lefolytatott eljárás során és az annak eredményeképpen meghozott végzésekben nem vizsgálták meg a Bv. tv. irányadó rendelkezésében meghatározott feltételeket.
- [11] Álláspontja szerint az eljáró bíróságok kizárólag a fennmaradó szabadságvesztés idejéből és az elítélés alapjául szolgáló erőszakos cselekményből vontak le következtetéseket, ezzel szemben nem vizsgálták a feltételes szabadságra bocsátás indítványozóra nézve kedvező feltételeit, holott – szerinte – ő azoknak minden tekintetben megfelelt.
- [12] Az indítványozó sérelmesnek tartotta azt is, hogy sem az első-, sem a másodfokú végzésben nincsen indokolás arra nézve, hogy az indítványozó jó magaviseletét milyen módon rontja le maga az elkövetett cselekmény és miért kizárt a feltételes szabadság alkalmazása. Véleménye szerint a hiányos, szűkszavú indokolásokból az látszik, hogy az eljáró bíróságok ténylegesen nem mérlegeltek, hanem csupán a cselekmény minősítéséből kiindulva, úgy foglaltak állást, hogy az a személy, aki ilyet követ el, az nem érdemes a feltételes szabadságra. Az indítványozó szerint ezáltal lényegében kétszeresen került értékelésre – terhére – a cselekményének súlya, egyrészt a büntetés kiszabásakor, másrészt a feltételes szabadságra bocsátás elbírálásakor. Az indítványozó szerint joga lett volna egy olyan eljárásra, ahol figyelembe veszik a jó magaviseletét a feltételes szabadságra bocsátás elbírálásakor; ennek hiánya – álláspontja szerint – pszichológiailag is káros hatást gyakorol a személyiségfejlődésére.
- [13] Az indítványozó a hátrányos megkülönböztetés tilalmának sérelmét is állította. Előadása szerint a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény taxatív felsorolja, melyek azok az esetek, amikor ki kell zárni a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét, vagyis jogilag tesz különbséget az egyes elítéltek között. Ehhez képest az eljáró büntetés-végrehajtási bírók nem vizsgálták meg, hogy a büntetés célja további szabadságelvonás nélkül elérhető-e, hanem csak az elkövetett cselekmény alapján döntöttek, érdemi vizsgálat nélkül.
- [14] 4. Az Alkotmánybíróság elsőként azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e az Abtv.-ben foglalt, a panaszok befogadhatóságára vonatkozó kritériumoknak. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban eljárva dönt az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról. A (2) bekezdés alapján a tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, ezek között a 26–27. § szerinti érintettséget, az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmét, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. A (3) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a befogadás visszautasítása esetén a tanács rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [15] Az Alkotmánybíróság vizsgálata eredményeként megállapította, hogy a határidőben érkezett alkotmányjogi panasz a befogadhatóság követelményeinek az alábbiak szerint nem tesz eleget.

- [16] 4.1. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése szerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, az 52. § (1b) bekezdése pedig meghatározza, mikor tekinthető a kérelem határozottnak. E rendelkezés *b)* és *e)* pontjai alapján az indítványozónak meg kell jelölnie az Alaptörvényben biztosított joga sérelmének lényegét; valamint indokolást kell előadnia arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével.
- [17] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó az Alaptörvény II. cikke, XV. cikk (1)–(2) bekezdése, valamint a XXIV. cikk (1) bekezdése vonatkozásában nem adott elő olyan indokolást, amely alkotmányjogilag értékelhető módon támasztja alá a támadott bírói döntések és az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseinek vélt sérelme közötti összefüggést. E tekintetben tehát az alkotmányjogi panasz a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontjában megjelölt kritériumainak nem felel meg, így azt az Alkotmánybíróság érdemben nem vizsgálhatta. Az Alkotmánybíróság ugyanakkor a fenti alaptörvényi rendelkezésekkel összefüggésben előadottakat a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog állított sérelme körében, az indítványok tartalom szerinti elbírálása elvének megfelelően, figyelembe vette.
- [18] 4.2. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {például: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]; illetve 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}. A feltételek meglétének vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [19] Az Alkotmánybíróság az indítvány alapján vizsgálta, hogy a támadott bírósági döntések a tisztességes bírósági eljárás részét képező indokolt bírói döntéshez való jogot sértik-e.
- [20] 4.3. Az indítványozó álláspontja szerint az eljáró bíróságok megsértették az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, amikor kizárólag az elkövetett bűncselekményre vonatkozóan vontak le következtetéseket, ezzel szemben nem vizsgálták a feltételes szabadságra bocsátás indítványozóra nézve kedvező feltételeit.
- [21] Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a rendes bíróságoktól eltérően nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]}. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság nem vizsgálja azt sem, hogy az indokolásban megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {3237/2012. (IX. 28.) AB végzés; 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]}. A bíróságok indokolási kötelezettségéből továbbá nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {30/2014. (IX. 30.) AB határozatban, Indokolás [89]}.
- [22] 4.4. Az Alkotmánybíróság a konkrét ügyben a következőket állapította meg: az indítványozó az alkotmányjogi panaszban felhozott érveit előadta a Szombathelyi Törvényszék Büntetés-végrehajtási Csoportja – az indítványozó által lényegileg az indokolás hiánya miatt kifogásolt – elsőfokú végzése elleni fellebbezésében is; az ott felvetettek pedig a másodfokú bíróság részletes választ adott végzése indokolásában. Az Alkotmánybíróság szerint mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság értékelte azokat a körülményeket, melyeket részben a bírósági gyakorlat, az elsőfokú bíróság által hivatkozott EBD2019.B.8. számú eseti döntés, illetve – ahogy arra a másodfokú bíróság végzése indokolásában rámutatott – a Bv. tv. 188. §-ának 2019. január 1-jével hatályba lépett (1a) bekezdése megkövetel. Az Alkotmánybíróság nem vitatja, hogy az elsőfokú bíróság végzése indokolásában a döntését megalapozó érveiről nem adott számot olyan részletességgel, amelyet az indítványozó szubjektíven elvárt, azonban ez önmagában nem vezet az adott döntés alaptörvény-ellenességéhez. A másodfokú bíróság pedig a végzése indokolásában részletesen kifejtette, hogy a büntetés-végrehajtási bírónak a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó döntése meghozatalakor mely szempontokat kell figyelembe venni. Hangsúlyozta azt is, hogy a Bv. tv. 188. § (1a) bekezdésének *a)* pontja alapján törvényi kötelezettsége, hogy az elítélt

által elkövetett bűncselekményt, a kiszabott büntetés tartamát és a büntetésből még végrehajtásra váró részt is figyelembe vegye, és ne csupán az elítéltnak a büntetés végrehajtása alatt tanúsított magatartását. Az Alkotmánybíróság megjegyzi: az indítványozó a Bv. tv. alkalmazandó rendelkezését panaszában nem támadta.

- [23] Az Alkotmánybíróság mindezek alapján megállapította, hogy az indítványozó a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból levezetett indokolási kötelezettségen keresztül a vele szemben hozott bírói döntések törvényességi és nem alkotmányossági kritikáját fogalmazta meg. Az Alkotmánybíróság szerint az alkotmányjogi panaszban rögzített érvek nem alkalmasak arra, hogy a bírói döntés érdemére kiható alaptörvény-ellenesség kételyét felvessék vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést megalapozzanak.
- [24] 5. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 29. §-ában, valamint az 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontjában foglalt követelményeknek, ezért befogadására nincsen mód. Az Alkotmánybíróság erre tekintettel az alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2021. szeptember 14.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Márki Zoltán
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szívós Mária
előadó alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1382/2020.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3381/2021. (IX. 24.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 3.Pkf.52.330/2019/7. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozók jogi képviselőjük (dr. Czipott Linda ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panaszt nyújtottak be az Alkotmánybírósághoz. Indítványukban a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 3.Pkf.52.330/2019/7. számú végzése és a Gödöllői Járásbíróság 7.P.21.647/2019/7. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérték.
- [2] 2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege – a bírósági határozatokban megállapított tényállás és az indítványozók előadása alapján – a következőképpen foglalható össze.
- [3] A jogi képviselővel eljáró, külföldi lakcímmel rendelkező indítványozók (mint az alapul fekvő bírósági eljárás felperesei) keresetlevelet terjesztettek elő az alperesekkel szemben kötelesrész kiadása jogcímen. A bíróság a keresetlevelet 7.P.20.967/2019. számra lajstromozta és a keresetlevelet 8. sorszám alatt visszautasította azzal, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 254. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a követelésük csak a közjegyző hatáskörébe tartozó fizetési meghagyásos eljárásban érvényesíthető.
- [4] Az indítványozók a keresetlevél előterjesztésének joghatásai fennállása alatt keresetlevelüket változatlan tartalommal ismételt benyújtották, arra hivatkozással, hogy a fizetési meghagyásos eljárásról szóló 2009. évi L. törvény (a továbbiakban: Fmhtv.) 3. § (4) bekezdése értelmében fizetési meghagyást nem lehet kibocsátani, ha a feleknek nincs ismert belföldi kézbesítési címe. A járásbíróság végzése indokolásában kifejtette, hogy az Fmhtv. 15. § (2) bekezdése szerint a jogosult az eljárás során köteles gondoskodni arról, hogy belföldi kézbesítési címmel rendelkezzen. Ugyanakkor a törvény helyes értelmezése szerint a fizetési meghagyás kibocsátásához csak a kötelezett kell, hogy belföldi címmel rendelkezzen, a jogosult nem, utóbbi esetben csak a belföldi (meghatalmazott vagy törvényes) képviselő, ennek hiányában kézbesítési megbízott megjelölése a követelmény. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a követelés összegére tekintettel az csak fizetési meghagyásos eljárásban érvényesíthető, ezért a keresetlevelet a Pp. 176. § (1) bekezdésének c) pontja alapján – utalva a Pp. 254. § (1) bekezdésében foglaltakra is – visszautasította.
- [5] A járásbíróság végzése ellen az indítványozók által benyújtott fellebbezés folytán eljáró Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság a 3.Pkf.52.330/2019/7. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését – annak helyes indokaira tekintettel – helybenhagyta. Indokolásában kiemelte, hogy az Fmhtv. 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint fizetési meghagyás útján érvényesíthető a követelés, ha a feleknek van képviselete, azaz kézbesítési címe. Rámutatott, hogy az indítványozók képviseletükre az ügyben magyarországi székhellyel rendelkező ügyvédet bíztak meg. Ebből következően – figyelemmel arra, hogy a Pp. 64. § (1) bekezdése szerint a fél helyett az általa meghatalmazott képviselője is eljárhat, aki a per, illetve egyéb eljárás vitelére kapott meghatalmazást – a bíróságnak a képviselőnek kell a Pp. 136. § (1) bekezdése szerint kézbesítenie a bírósági iratokat. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezt úgy kell tekinteni, hogy az adott ügyben az indítványozók rendelkeztek belföldi kézbesítési címmel, így a fizetési meghagyás kibocsátásának nem lett volna akadálya; ennek hiányában pedig az elsőfokú bíróság a keresetlevelet alappal utasította vissza.
- [6] Az indítványozók a másodfokú bíróság végzése ellen felülvizsgálati kérelmet terjesztettek elő, melyet a Kúria Pfv.I.20.919/2020/2. számú végzésével visszautasított. Indokolásában kifejtette, hogy az indítványozók jogi képviselője a jogerős végzést 2020. május 11-én vette át, majd az elsőfokú bírósághoz 2020. június 24-én „Úrlap felülvizsgálati kérelem előterjesztéséhez” elnevezésű úrlapot nyújtott be, amely azonban felülvizsgálati

kérelmet nem, csak annak „felzetét” – a per és a felek adatainak feltüntetését – tartalmazta. Az indítványozók ezt követően – az elsőfokú bíróság felhívása alapján – 2020. július 13-án, a felülvizsgálati kérelem benyújtására nyitva álló, a Pp. 412. § (1) bekezdésében meghatározott negyvenöt napos határidő eltelte után nyújtották be a jogerős végzéssel szembeni felülvizsgálati kérelmet, amelyhez felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet is csatoltak. A Kúria megállapította, hogy a 2020. május 12-től számított negyvenöt napos, a felülvizsgálati kérelem benyújtására nyitva álló időszakban összesen egy – a Pp. 617. §-a szerinti – üzemzavar-nap volt, a felülvizsgálati kérelem benyújtására nyitva álló határidő 2020. június 26-án lejárt. A Kúria erre tekintettel az elkésztett előterjesztett felülvizsgálati kérelmet a Pp. 415. § (1) bekezdés c) pontja alapján visszautasította.

- [7] 3. Az indítványozók a fenti előzményeket követően nyújtották be – hiánypótlásra történt felhívásukat követően kiegészített – alkotmányjogi panaszukat, kérve a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 3.Pkf.52.330/2019/7. számú végzése és a Gödöllői Járásbíróság 7.P.21.647/2019/7. számú végzése alaptörvényellenességének megállapítását és megsemmisítését. Álláspontjuk szerint a megjelölt végzések ellentétesek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével.
- [8] Alkotmányjogi panaszukban előadták, hogy a támadott bírósági végzések sértik az arra vonatkozó jogukat, hogy a kötelesrész kiadása iránti igényüket bíróság bírálja el. Ennek indokolásaképpen kifejtették, hogy az elsőfokú bíróság arra hivatkozással utasította vissza a keresetlevelüket idézés kibocsátása nélkül, illetőleg ezt a másodfokú bíróság amiatt hagyta helyben, hogy a pertárgyértékre tekintettel nem lehet pert indítani, hanem előzetesen fizetési meghagyás kibocsátására van mód. Az indítványozók szerint azonban abban az esetben, ha a feleknek nincsen ismert belföldi lakóhelye, ennek hiányában tartózkodási helye, nincs lehetőség fizetési meghagyásos eljárás lefolytatására, így követelésük viszont bírói úton nem érvényesíthető. Az indítványozók előadása szerint az eljáró bíróságok egybehangzó jogi álláspontja szerint a jogi képviselővel rendelkező indítványozók az Fmhtv.-ben meghatározott belföldi lakóhely, vagy tartózkodási hely hiányában sincsenek elzárva a fizetési meghagyásos eljárás kezdeményezésétől, mivel ilyenkor a jogi képviselőjük székhelye tekinthető kézbesítési címnek. Az indítványozók szerint a bíróságok jogértelmezése téves; az Fmhtv. a belföldi lakóhely, vagy tartózkodási hely kifejezést használja, csak ezekre egyben utalva használja a kézbesítési cím kifejezést, ami nem teszi lehetővé az utóbbi kiterjesztő értelmezését a jogi képviselőn keresztül kézbesítési lehetőségre. Véleményük szerint a bíróságok jogértelmezése olyan fikció, ami nem vezethető le sem a hatályos jogszabályi rendelkezésekből, sem a joggyakorlatból. Vagyis összességében a jogi képviselő székhelye nem azonosítható a felek belföldi kézbesítési címével, ami az indítványozók szerint csak belföldi lakcím, vagy belföldi tartózkodási hely lehet. Ebből következően, amikor a bíróság kizárja a kereset befogadását, arra hivatkozva, hogy előzetesen fizetési meghagyásos eljárást kell lefolytatni, olyan helyzetet teremt, amelyben sérül az indítványozók arra vonatkozó alkotmányos joga, hogy jogukat bírósági perben érvényesítsék.
- [9] 4. Az Alkotmánybíróság elsőként azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e az Abtv.-ben foglalt, a panaszok befogadhatóságára vonatkozó kritériumoknak. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban eljárva dönt az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról. A (2) bekezdés alapján a tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, ezek között a 26–27. § szerinti érintettséget, az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmét, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. A (3) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a befogadás visszautasítása esetén a tanács rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [10] Az Alkotmánybíróság vizsgálata eredményeként megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság követelményeinek az alábbiak szerint nem tesz eleget.
- [11] 4.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani, míg a (4) bekezdés kimondja, hogy a döntés közlésétől számított száznyolcvan nap elteltével alkotmánybírósági eljárás megindításának nincs helye.
- [12] Az Alkotmánybíróság a következőket állapította meg.
- [13] Az indítványozók az Abtv. 27. §-a alapján fordultak alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz, a Kúria felülvizsgálati kérelmet hivatalból elutasító végzésének kézbesítését követően.
- [14] Az indítványozók jogi képviselője a Budapest Környéki Törvényszék jogerős végzését 2020. május 11-én vette át, ehhez az időponthoz mérten az alkotmányjogi panasz benyújtására nyitva álló legvégső, 180 napos határidő 2020. november 9-én lejárt.

- [15] Az indítványozók a jogerős végzés ellen felülvizsgálati kérelmet is benyújtottak, az indítványozók jogi képviselője a Kúria – visszautasító – végzését 2020. december 8-án vette át. Az ennek kézhezvételétől számított 60 napos határidő 2021. február 8-án járt le, a Gödöllői Járásbíróság érkeztetőbélyegzője szerint az alkotmányjogi panasz 2021. február 8-án érkezett az elsőfokú bíróságra.
- [16] Az indítványozók ugyanakkor a kúriai végzést nem támadták meg alkotmányjogi panaszukkal, ennek következtében az alkotmányjogi panasz benyújtására nyitva álló határidő – a fentebb írtak szerint – 2020. november 9-én lejárt; azaz a jogerős végzés ellen benyújtott alkotmányjogi panasz tehát elkésett.
- [17] 4.2. Az Alkotmánybíróság rámutat továbbá a következőkre. Azzal együtt, hogy az indítványozók a kúriai döntést nem támadták, annak érdemi alkotmányossági vizsgálatára egyébként sem lenne mód. Az Ügyrend 32. § (2) bekezdése értelmében ugyanis az Abtv. 27. §-a alkalmazásában a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott olyan döntése tekinthető az ügy érdemében hozott, vagy a bírósági eljárást befejező, és ezáltal alkotmányjogi panasszal megtámadható döntésnek, mely a megtámadott határozatot hatályában fenntartja, vagy a jogerős határozatot egészben vagy részben hatályon kívül helyezi és helyette, illetve az elsőfokú határozat helyett új és a jogszabályoknak megfelelő határozatot hoz, vagy a jogerős határozatot megváltoztatja és a törvénynek megfelelő új határozatot hoz, vagy a megtámadott határozatot hatályon kívül helyezi, és az eljárást megszünteti, feltéve, hogy az indítványozó a jogerős döntést az Alkotmánybíróság előtt nem támadta meg, vagy a jogerős döntés ellen benyújtott panaszt az Alkotmánybíróság a Kúria folyamatban lévő eljárására tekintettel utasította vissza.
- [18] A jelen ügyben egyik fent nevesített esetről sincsen szó: a Kúria – a fentebb ismertetettek szerint – az indítványozók felülvizsgálati kérelmét annak elkésettsége okán visszautasította.
- [19] 4.3. Az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *d*) pontja értelmében az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt visszautasítja, ha az indítvány elkésett és az indítványozó igazolási kérelmet nem terjesztett elő. Az indítványozók a jogerős bírósági végzést támadó panaszukat – a fentebb részletesen kifejtettek szerint – nem a végzés kézbesítésétől számított hatvan napon belül, hanem a felülvizsgálati kérelmet hivatalból elutasító kúriai döntést követően terjesztették elő, azonban a kúriai döntés elleni alkotmányjogi panasszal nem éltek. Ezért az indítványozóknak a jogerős végzésben foglalt döntést kifogásoló alkotmányjogi panasa elkésettnek tekintendő {például: 3324/2020. (VII. 24.) AB végzés, Indokolás [11]; 3292/2020. (VII. 17.) AB végzés, Indokolás [7]–[10]}.
- [20] 5. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 30. §-ában foglaltaknak, ezért befogadására nincsen mód. Az Alkotmánybíróság erre tekintettel az alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *d*) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2021. szeptember 14.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Márki Zoltán
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szívós Mária
előadó alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/499/2021.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3382/2021. (IX. 24.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Székesfehérvári Törvényszék Büntetés-végrehajtási Csoportja 17.Bv.1540/2017/35. számú végzése és a Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság 1.Bpkf.226/2019/2. számú végzése alap-törvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (dr. Visontai Csongor ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján kezdeményezte az Alkotmánybíróság eljárását.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege a következőképpen foglalható össze: az indítványozó fogvatartottként panaszt és kártalanítási kérelmet nyújtott be 2017. szeptember 1-jei dátummal alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények miatt, 2016. május 10. napjától a döntéshozatal napjáig terjedő időszak tekintetében a Közép-dunántúli Országos Büntetés-végrehajtási Intézetnél.
- [3] Az indítványozó kérelmében többek között hivatkozott a túlsúfolt zárkákra, a mellékhelységek nem megfelelő elkülönítésére, élőködők jelenlétére, valamint a világítás, szellőztetés, fűtés elégtelen voltára.
- [4] Az elsőfokú bíróság a kérelemnek részben helyt adott és a megjelölt időszakból, az érdemben elbírált 2017. június 11-től 2017. szeptember 11-ig terjedő 93 napból 92 napra 128 000 forint kártalanítást állapított meg, egyebekben a kérelmet érdemi vizsgálat nélkül elutasította. Indokolásában a bíróság kifejtette, hogy a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (a továbbiakban: Bv. tv.) 10/A. § (4) bekezdése kimondja, hogy a kártalanítási igény attól a naptól számított 6 hónapon belül érvényesíthető, amelyen az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények megszűntek. A 2017. január 1. napját megelőzően benyújtott kérelmekre, függetlenül attól, hogy a jogsértő körülmények folyamatosak voltak a törvény hatálybalépését követően is, a Bv. tv. 436. § (11) bekezdése alapján a 6 hónapos jogvesztő határidő az irányadó, amelyet a kérelmező elmulasztott. A 2017. január 1. napját követő időszak tekintetében kitért arra az eljáró bíróság, hogy a Bv. tv. 144/B. §-ban foglalt alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények miatti panaszt az indítványozó csak egy alkalommal, 2017. szeptember 11. napján terjesztette elő, ezért a vizsgált időszak ezen időponttól visszamenőleg 3 hónapra vizsgálható, ugyanis a Bv. tv. 10/A. § (6) bekezdése értelmezése alapján hosszabb időn át fennálló alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények esetén a Bv. tv. 144/B. § szerinti panaszt 3 havonta újra be kell nyújtani.
- [5] Megjegyezte az elsőfokú bíróság azt is, hogy álláspontja szerint, bár az indítványozó a kártalanítás megállapítását a döntéshozatalig terjedő időszakig kérelmezte, az jövőre nézve azonban nem érvényesíthető. A bíróság utalt arra is, hogy az indítványozó újabb panaszt is nyújtott be, amelyet a Szegedi Törvényszék külön eljárásban bírál el.
- [6] Az elsőfokú végzés ellen a jogi képviselő jelentett be fellebbezést, amelyben kérte az elsőfokú végzés megváltoztatását oly módon, hogy az előterjesztett kártalanítási kérelmet az abban megjelölt időszak teljes egészét vizsgálva állapítsanak meg kártalanítást, illetve amennyiben ez nem lehetséges, akkor helyezték hatályon kívül az elsőfokú döntést és utasítsák új eljárásra az eljáró bíróságot. A fellebbezés alapján eljáró Székesfehérvári Törvényszék a 1.Bpkf.226/2019/2. számú végzésével az elsőfokú döntést megváltoztatta és a kártalanítás összegét pontosította, azt 128 800 forintra emelte, egyebekben az elsőfokú végzést helybenhagyta hivatkozva annak helyes indokaira.
- [7] 2. Az indítványozó ezt követően alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, amelyben a Székesfehérvári Törvényszék Büntetés-végrehajtási Csoportja 17.Bv.1540/2017/35. számú elsőfokú végzése és a Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság 1.Bpkf.226/2019/2. számú végzése alaptörvény-

- ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, mert véleménye szerint sérti az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését és a XXVIII. cikk (1) bekezdését.
- [8] Az indítványozó alkotmányjogi panaszában és annak kiegészítésében előadta, hogy az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében garantált tisztességes hatósági eljáráshoz, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdésében garantált tisztességes bírósági eljáráshoz való joga sérült, ugyanis az eljáró bíróságok tisztességtelen módon és alaptörvény-ellenesen alkalmazták a vonatkozó jogszabályhelyeket.
- [9] Az indítványozó előadta, hogy a Bv. tv. célja a fogvatartottak számára kártalanítás lehetővé tétele volt, nem annak az ellehetetlenítése. Ezzel kapcsolatosan kitért arra is, hogy a Székesfehérvári Törvényszék különböző összetételű tanácsai, valamint más törvényszékek is különböző joggyakorlatot alkalmaznak és alakítottak ki illetékességi területükön, amely szintén nem biztosít tisztességes eljárást, törvényértelmezésük helytelen és alaptörvény-ellenes, ezáltal hátrányosan érinti a kártalanításra jogosultakat.
- [10] Előadta, hogy a Bv. tv. 10/A. § (6) bekezdése csupán negatív kötelezést tartalmaz azt szabályozza, hogy amennyiben az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények hosszabb ideig fennállnak, akkor nem kell 3 hónapon belül újabb panaszt benyújtani, az eljáró bíróság azonban ezt úgy értelmezte – véleménye szerint helytelenül –, hogy 3 hónap elteltével újabb Bv. tv. 144/B. § szerinti panaszt kell benyújtani a felelős szerv vezetőjéhez, amely tehát ellehetetleníti a hasonló helyzetben lévő elítélteket.
- [11] Az indokolásban kifejtett álláspontjának alátámasztására példaként hivatkozott a Budapest Környéki Törvényszék egy másik, hasonló ügyben született végzésére, amelyben ezen érvelést elfogadták, valamint utalt több, korábbi alkotmánybírósági határozatra és hangsúlyozta, hogy az Alkotmánybíróság által kialakított gyakorlat szerint a tisztességes eljárás olyan mérce, amelyet az eljárás egészének figyelembevételével lehet és kell megítélni, valamint nem lehet olyan szükségesség, ami ezt arányosan korlátozhatja.
- [12] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie.
- [13] 3.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy az indítványozó alkotmányjogi panaszát határidőben nyújtotta be.
- [14] 3.2. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány – az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése vonatkozásában – a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdésében előírt feltételeinek – az alábbiak szerint – megfelelő. Az indítvány az Alkotmánybíróság hatáskörére és az indítványozó jogosultságára vonatkozó hivatkozást tartalmaz, megjelöli az Alaptörvény megsértett rendelkezését, illetve a sérelmezett bírói döntést, indokolja annak Alaptörvénybe ütközését és kifejezetten kéri a megsemmisítését.
- [15] Az indítványozó hivatkozott alkotmányjogi panaszában az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésének a sérelmére is. A XXIV. cikk (1) bekezdése a közigazgatási hatósági eljárás vonatkozásában fogalmazza meg a tisztességes eljárás követelményét, így a panasszal támadott bírósági végzések és ezen alaptörvényi rendelkezés között nincs összefüggés. A panasznak ez az eleme így nem bírálható el érdemben.
- [16] 3.3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján a továbbiakban azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz – az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése vonatkozásában – az Abtv. 27. §-ában és az Abtv. 29. §-ában foglalt tartalmi feltételeket kimeríti-e.
- [17] Az egyedi ügyben való érintettség megállapítható, mivel az indítványozó a panasszal támadott ügyben kártalanítási kérelmet nyújtott be. Megállapítható továbbá, hogy az indítványozónak a támadott határozattal szemben további jogorvoslati lehetősége nem állt fenn.
- [18] Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság további tartalmi feltételeként nevesíti, hogy a panasznak a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést kell tartalmaznia.
- [19] Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés d) pontja értelmében alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. Az alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói

határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogvédelem nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ami nem adhat alapot számára minden olyan esetben történő beavatkozásra, amikor vélt vagy esetleg valós jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor {3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon {3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]}.

- [20] Az Alkotmánybíróság megállapította ennek kapcsán, hogy az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog vonatkozásában kizárólag az eljáró bíróságok szerinte téves törvényértelmezését vitatta {lásd hasonlóan például: 3102/2020. (IV. 23.) AB végzés, Indokolás [17]; 3103/2020. (IV. 23.) AB végzés, Indokolás [20]; 3085/2020. (III. 18.) AB végzés, Indokolás [22]}.
- [21] 4. Az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, figyelembe véve az eljáró bíróságok végzésében kifejtett indokolását, hogy az indítványozó panasza a sérelmezett döntéssel kapcsolatban nem állított bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet, illetve alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem vetett fel, így tehát nem teljesítette az Abtv. 29. §-ában meghatározott befogadhatósági feltételt.
- [22] 5. Mindezekre figyelemmel az Alkotmánybíróság az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdésére is, az alkotmányjogi panaszt visszautasította.

Budapest, 2021. szeptember 14.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Márki Zoltán
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
alkotmánybíró helyett

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szívós Mária
előadó alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1275/2019.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3383/2021. (IX. 24.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény 1–2. §-a, 145. § (1) és (3) bekezdése, valamint a Kúria Kfv.I.35.091/2020/9. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Egy végelszámolás alatt álló gazdasági társaság (a továbbiakban: indítványozó) jogi képviselője (DLA Piper Posztl, Nemescsói, Györfi-Tóth és Társai Ügyvédi Iroda) útján alkotmányjogi panaszt nyújtott be az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése és 27. §-a alapján.
- [2] Az indítványozó kérelme arra irányult, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (a továbbiakban: Art.) 145. § (1) és (3) bekezdése, valamint a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.I.35.091/2020/9. számú végzése alaptörvény-ellenes, és ezért a támadott normát „nyilvánítsa [...] a jelen ügy alapjául szolgáló adóhatósági eljárásban alkalmazhatatlanná”, a bírói döntést pedig semmisítse meg. Az indítványozó ezekkel összefüggésben az Alaptörvény R) cikk (2)–(3) bekezdése, T) cikk (1) bekezdése, I. cikk (3) bekezdése, XIII. cikke, XV. cikk (1) és (2) bekezdése, XXIV. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése, XXX. cikk (1) bekezdése, 26. cikk (1) bekezdése és 28. cikke sérelmére hivatkozott. Az indítványozó – utalással az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdésére és az Abtv. 32. §-ára – azt is kérte, hogy az Alkotmánybíróság hivatalból lefolytatott vizsgálata eredményeképpen állapítsa meg, hogy az Art. 1. §-a sérti az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságok Védelméről szóló Egyezmény (a továbbiakban: EJEE) Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkét, és ugyanezt adta elő az Art. 2. §-ával kapcsolatban is. Az indítványozó azt is kérte utóbb benyújtott beadványában, hogy az Alkotmánybíróság végrehajtás felfüggesztésére hívja fel a bíróságot az Abtv. 61. § (1) bekezdése alapján.
- [3] Az alkotmányjogi panaszra okot adó ügy lényege az alábbiak szerint foglalható össze az Alkotmánybíróság számára rendelkezésre bocsátott iratanyag alapján.
- [4] 1.1. A 2008-ban létrehozott indítványozó egy multinacionális cégcsoport magyarországi tagja, amely holding tevékenységet végzett. Ezt kizárólag a leányvállalatában fennállt részesedés vonatkozásában gyakorolta. Az indítványozó tulajdonosai 2012-ben tőkeleszállítást határoztak el, aminek következtében az indítványozónak 529 463 670,75 USD kötelezettsége keletkezett az akkori tulajdonosaival szemben. 2013-tól az indítványozó egy cég tulajdonába került (a továbbiakban: anyavállalat), aki egyedüli jogosultja lett a tőkeleszállításból származó indítványozói kötelezettségnek. Ennek az összegét az anyavállalat és az indítványozó egymás közt beszámítással kis mértékben csökkentette. Ezt követően 2014-ben az anyavállalat és az indítványozó között – elnevezése és számviteli kezelése alapján – kamatmentes kölcsönszerződés jött létre, amellyel a tőke kivonásból eredő követelés jogcímét alárendelt kölcsönné változtatták, amely a formális tőkévé konvertálásáig, de legkésőbb 2063. június 12. napjáig esedékes megfizetéséig áll fenn a szerződés értelmében. A konvertálásra nem került sor.
- [5] Az indítványozó 2015-ben és 2016-ban a részesedésre értékvesztést számolt el, aminek következtében veszteséggé vált. Az indítványozó ügyvezetője 2017. július 19-én felszólította az anyavállalatot a saját tőke emelésére, hiszen az indítványozó saját tőkéje két egymást követő üzleti évben negatív volt.
- [6] Az indítványozó a részesedést 2017. november 29-én értékesítette, amit követően gazdasági tevékenységet nem folytatott. A részesedés-átruházás ellenértékét a vevő nem az indítványozónak, hanem az anyavállalatnak teljesítette. Az indítványozó anyavállalattal szembeni követelését a cégcsoporton belüli egyéb követelésekkel és kötelezettségekkel egyszerre elszámolva beszámították, amelynek eredményeképpen az indítványozónak az anyavállalattal szembeni fennálló kötelezettsége 383 606 336 USD-re csökkent, követelése nem maradt.

Az indítványozó 2017. évi beszámolójában ugyanekkora összeget szerepeltetett tőketartalékként annak következtében, hogy az anyavállalat 2017. december 5. napján az indítványozó jegyzett tőkéjét 100 USD-vel megemelte, továbbá a tőketartalékba 383 606 436 USD pénzbeli vagyoni hozzájárulás teljesítését vállalta. A 2017. december 8. napján kelt beszámítási megállapodással azonban a tőkeemelésből származó indítványozói követelést az anyavállalattal szemben fennálló tartozásba beszámították. Az indítványozó végelszámolását 2018. március 27-én határozták el.

- [7] 1.2. A Nemzeti Adó- és Vámhivatal (a továbbiakban: NAV) Észak-budapesti Adó- és Vámigazgatósága (a továbbiakban: elsőfokú adóhatóság) 2014. január 1. – 2018. március 31. időszakra valamennyi adó és költségvetési támogatás tekintetében lefolytatott adó, illetve költségvetési támogatás alapjának és összegének vizsgálatára irányuló, végelszámolás miatti tevékenységet lezáró adóellenőrzés alapján 5322444308 számú határozatával a 2017. adóév vonatkozásában társasági adó adónemben (a továbbiakban: tao) az indítványozó terhére adóhiányt állapított meg és adóbírságot szabott ki, valamint késedelmi pótlékot számított fel.
- [8] A fellebbezés alapján eljáró NAV Fellebbviteli Igazgatósága (a továbbiakban: másodfokú adóhatóság) 2234855862 számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Indokolása szerint az indítványozónak tisztában kellett lennie azzal, hogy a végelszámolással történő megszűnésnek akadálya, hogy kötelezettségeinek nincs meg a fedezete. Az anyavállalatnak mint tulajdonosnak módja lett volna a kötelezettség elengedésére, ez azonban növelte volna az adózás előtti eredményt, mert az indítványozónak az ügyletet egyéb bevételként kellett volna lekönnyelnie. A tőkeemelés, illetve a tőketartalék-képzés rendeltetése nem valósult meg. A jogügylet célja az indítványozó tartozásainak kiegyenlítése volt olyan módon, amely nem jár adójogi vonzattal, valódi tartalma szerint (Art. 2. §) az anyavállalat indítványozóval szemben fennálló követelésének elengedésére irányult. A jogügylet nem rendelkezik valós gazdasági tartalommal, elsődleges vagy kizárólagos célja az adótörvényben foglalt kötelezettségek megkerülése volt. Az ügylet ezért nem felel meg a rendeltetés-szerű joggyakorlás követelményének, ami miatt sérült az Art 1. §-a.
- [9] 1.3. Az indítványozó felperesként keresetet nyújtott be a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz (a továbbiakban: KMB). A KMB 22.K.31.835/2019/21. számú ítéletével a másodfokú adóhatóság határozatát az elsőfokú határozatra kiterjedő hatállyal megváltoztatta, az indítványozó terhére megállapított adóhiányt, adóbírságot és késedelmi pótlékot törölte, és az indítványozó 2017. évre benyújtott tao bevallásához képest eltérést nem állapított meg. A KMB indokolása szerint a másodfokú adóhatóság a tényállást a szükséges körben feltárta, azonban egyes tényeket tévesen értékelt, más tényeket viszont figyelmen kívül hagyott az ügylet átminősítése során és okszerűtlenül állapította meg, hogy az indítványozó a részesedés értékesítését követően nem kívánt tevékenységet folytatni és a tőkeemelés időpontjában az anyavállalat ezzel tisztában volt. A tőkeemelést megelőzően és követően megvalósuló események időbelisége alapján nem állapítható meg a rendeltetésellenes joggyakorlás.
- [10] 1.4. A másodfokú adóhatóság felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Kúriához. A Kúria sérelmezett végzésével hatályon kívül helyezte a KMB előbbi ítéletét, és a KMB-t új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Döntése indokolásában – többek között az Art. 1–2. §-ának alkalmazásával – megállapította, hogy a KMB a felek által egyezően előadott, és általa is megállapított tényekből téves következtetéssel jutott arra a döntésre, hogy az indítványozó rendeltetészerűen gyakorolta a tőkeemelés során adózási jogait. Az ügyletek valódi célja az volt, hogy a tartozáselengedés adójogi jogkövetkezményeit megkerüljék.
- [11] A Kúria végzésében rögzítette, hogy a 2014-es „kölcsonügylet elsőfokú bíróság által történt tőkejuttatáskénti minősítése, amely erre irányuló alperesi döntés hiányában jogszerűen a közigazgatási határozat elleni per tárgya nem is lehetett, ellentmondásossá teszi az elsőfokú bíróság okfejtését. Amennyiben ugyanis az anyavállalat nem kölcsönt, hanem tőkét juttatott a felperesi társaságnak, az nem minősül tartozásnak és nem követelhető vissza. Ennek megfelelően a felperes és az anyavállalat közti beszámítási ügylet sem lenne valós. Ezt a felperes sem állította, így az elsőfokú bíróság a kereseten túlterjeszkedve a közigazgatási eljárás tárgyát nem képező ügyletről foglalt állást.” (Kúria Kfv.I.35.091/2020/9. számú végzés, Indokolás [38]) A Kúria a következőképpen foglalta össze döntése elvi tartalmát: „Gazdasági tevékenységet nem végző gazdasági társaság által végrehajtott tőkeemelés nem tölti be rendeltetését, amennyiben célja a tulajdonos felé fennálló kötelezettség megszüntetése által a végelszámolás fellételeinek megteremtése.” (Kúria Kfv.I.35.091/2020/9. számú végzés, Indokolás [42])

- [12] A Kúria azt is megállapította, hogy az indítványozó közösségi jogi és alapjogi jogsértést is állított keresetében. A KMB azonban téves álláspontja folytán a kereset ezen részeinek érdemi vizsgálatát nem végezte el. Az új eljárásban a KMB köteles a Kúria döntésében foglaltak figyelembevételével a keresetben állított jogsérelem közösségi és alapjogi vizsgálatára. „Ennek keretében köteles döntést hozni arról, hogy a nemzeti jognak megfelelő adóhatósági határozat a keresetlevélben megjelölt, a hatályon kívül helyezett elsőfokú ítéletben el nem bírált szempontból törvényes-e.” (Kúria Kfv.I.35.091/2020/9. számú végzés, Indokolás [41])
- [13] 2. Az indítványozó az Abtv. 26. § (1) bekezdése és 27. §-a alapján az Art. 1–2. §-ával és 145. § (1), (3) bekezdésével, valamint a Kúria Kfv.I.35.091/2020/9. számú sérelmezett végzésével szemben alkotmányjogi panaszt terjesztett elő, amelynek tartalmilag értékelt lényege a következő volt.
- [14] 2.1. Az indítványozó szerint az Art. 1–2. §-a sérti az EJEK Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkét, ami a tulajdonhoz való jogot védi. Az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJB) eseti döntéseire hivatkozva az indítványozó állította, hogy ez a sérelem azért áll fenn, mert a jogalkotással szemben támasztott alapvető minőségi követelményt nem tartották be. Az Art. előbbi szakaszaiban lefektetett alapelvek kiszámíthatatlanná teszik az adójogi kötelezettségek tartalmát, a belső adójog szabályai az adózók által nem láthatóak előre. A rendeltetésszerű joggyakorlás elvét és a szerződés tartalom szerinti minősítésének követelményét kizárólag jogértelmezést segítő jelleggel lenne szabad alkalmazni. Ezzel szemben az adózókat terhelő adójogi megállapítások önálló jogcímeiként szolgálnak.
- [15] Az Art. 145. § (1) és (3) bekezdése sérti a tisztességes hatósági eljáráshoz való jogot [Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés] és a jogorvoslathoz való jogot [Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés] az indítványban írtak szerint. Ezek a szabályok ugyanis kizárják azt a jogot, hogy az adózó észrevételt tegyen a jegyzőkönyvre, és a fellebbezés határidejét 8 napban határozzák meg, ami túl rövidnek bizonyul különösképpen a bonyolult, sok milliárd forintról szóló adóügyekben. Elfogadható, hogy a jogalkotó célja az volt, hogy a végelszámolási eljárások ne húzódnak el, de ezt olyan módon kellett volna elérnie, ami kevésbé korlátozza a tisztességes hatósági eljáráshoz való jogot. Differenciálásra lett volna szükség az adójogi jogvita összességére és komplexitására alapján. Ezek „egyértelműen sértik indítványozó hivatkozott alapjogait”.
- [16] 2.2. A Kúria támadott végzésével szemben az indítványozó három részben adta elő érveit. Az egyik az adózás alapelveinek az alkalmazásával kapcsolatos. Ezek szerint a Kúria parttalanul értelmezte az Art. 1–2. §-át, amivel átvette a jogalkotó szerepét és *contra constitutionem* döntést hozott, ami önkényes. Az indítványozó hangsúlyozta, hogy a Kúria nem alapozhatja az adóhiányt és annak jogkövetkezményeit egy általános alapelvek anélkül, hogy egy speciális adójogi normát megjelölne. A tőkeemelés rendeltetésszerűségét illetően nincs olyan tartalmú társasági vagy adójogi törvényi szabály, amivel konzisztens lett volna a Kúria döntése. A Kúria tehát új adójogi normát alkotott, ami nem egyeztethető össze a *nullum tributum sine lege* elvvel. A Kúria továbbá nem jelölt meg olyan szabályt, amelyre alapította volna a rendeltetésszerűség mércéjét, így súlyosan megsértette az indokolási kötelezettséget is. Ezek következtében sérült az Alaptörvény R) cikk (2)–(3) bekezdése, T) cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1) bekezdése, 26. cikk (1) bekezdése és 28. cikke.
- [17] A másik sérelmesnek tartott rész, hogy a Kúria támadott végzésének [38] bekezdése (lásd idézve a jelen végzés [11] bekezdésében) szűkítette az adóhatósági határozat felülvizsgálatának terjedelmét. A 2014-es ügyletre az indítványozó hivatkozott a fellebbezésében és a keresetében is. A KMB tehát jogosult volt értékelni a 2014-es ügyletet, és úgy dönteni, hogy az nem kölcsönnek, hanem tőkejuttatásnak minősül tartalmilag. A megismételt eljárásban azonban ezt már nem teheti meg, mert kötve van a sérelmezett kúriai döntéshez. Ez a kirekesztés sérti a bírósághoz fordulás jogát, ami része a tisztességes bírósági eljáráshoz való jognak [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés]. Ezáltal sérült a jogorvoslathoz való jog is [Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés]. Mivel ez az értelmezés ellentétes a jogalkotói akarattal, az Alaptörvény 28. cikke is csorbát szenvedett. Azáltal, hogy a Kúria lényegében jóváhagyta a másodfokú adóhatósági határozatot a kölcsönügylet adójogi minősítése és annak jogkövetkezményei tekintetében, megsértette azt az alkotmányos követelményt, miszerint a közigazgatási bíróság nem lehet a közigazgatási határozathoz kötve, szabadságában állt azt felülbírálni. Ezáltal is sérült a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog [Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés], valamint azért is, mert a másodfokú hatósági határozat indokolása hiányos, nem adott számot különösen arról, hogy az indítványozó fellebbezésében megjelölt körülményeket miként értékeli a rendeltetésszerű, illetve rendeltetésellenes joggyakorlás

körében. Ezt a hiányt a Kúria által hatályon kívül helyezett KMB ítélet korábban orvosolta, de a Kúria döntése következtében újra már nem tudja megtenni.

- [18] A harmadik sérelmesnek tartott rész az átminősítés eredményére vonatkozik. A Kúria döntése tulajdonképpen egy amúgy is veszteséges, negatív saját tőkével rendelkező társaság részére rendelkezésre bocsátott pótlólagos tőkejuttatást adóztatott meg. Ez ellentétben áll az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésével, XIII. cikkével és XXX. cikk (1) bekezdésével. Törvényi szabály nélkül vonta el a Kúria az indítványozó tulajdonát tao formájában, ami az indítványozó közteherviselési kötelezettségét aránytalan mértékűvé tette. A Kúria döntése hátrányosan megkülönböztette az indítványozót. A támadott jogalkalmazás és a felmerülő alkotmányossági probléma szempontjából a veszteséges vagy tőkepótlásra szoruló társaságok minősülnek azonos csoportnak. A Kúria közöttük aszerint tett különbséget és hozott hátrányosabb helyzetbe a homogén csoportba tartozó egyes személyeket, hogy kivel szemben áll fenn kötelezettségük. Az indítványozó álláspontja szerint „nincs észszerű, tárgyilagos indoka annak, hogy a Kúria azon adóalanyok tekintetében, akiknek a kötelezettsége részben vagy egészben a tulajdonsokkal szemben áll fenn, miért esnének más megítélés alá, mint azon adóalanyok, akiknek a kötelezettségek harmadik személyek felé állnának fenn. A tőkét befogadó társaság szempontjából mindkét esetben a veszteség pótlása vagy saját tőke helyzet orvoslása történik a tulajdonosok részéről történő vagyonyjuttatással.”
- [19] 2.3. Az indítványozó az alkotmányjogi panasz benyújtását követően önálló kérelmet terjesztett elő az Abtv. 61. § (1) bekezdésére hivatkozva abból a célból, hogy az Alkotmánybíróság hívja fel a KMB-t a másodfokú adóhatósági határozat és a Kúria sérelmezett végzése végrehajtásának felfüggesztésére. Ezzel kapcsolatban előadta, hogy súlyos és helyrehozhatatlan hátrány elkerülése érdekében szükséges eleget tenni a kérelmének. Ennek hiányában ugyanis az indítványozó végelszámolása egy szankciós jellegű felszámolási eljárásba, illetve kényszerítési eljárásba fordul át. A Kúria azonnali jogvédelmet elutasító döntésében egy sablonszerű megállapítást tett és nem vizsgálta, amit az indítványozó előadott.
- [20] 3. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e. Így vizsgálni kellett különösen az Abtv. 27. §-át, 29. §-át és 52. § (1b) bekezdését.
- [21] 3.1. A kérelmező alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, és érintettsége fennáll, mivel a bírósági eljárásban felperes volt. A felhívott alapjogok a gazdasági társaság indítványozót is megilletik az Alaptörvény I. cikk (4) bekezdése alapján. Az indítványozó rendes jogorvoslati jogát kimerítette, amikor fellebbezést, illetve keresetet terjesztett elő. A Kúria végzésével szemben további jogorvoslati eljárás nem áll a rendelkezésére. A Kúria támadott végzése a tőkeemeléssel kapcsolatos adójogi jogvitát a véglegesség igényével eldöntötte. Az indítványozó adóügye ugyan még folyamatban van a közösségi és alapjogi sérelmeket állító kereseti kérelmek körében, de az állított alapjogsérelmek magával a hatályon kívül helyező és KMB-t új eljárásra utasító határozattal függenek össze, ezért a kúriai végzést kivételesen az eljárást lezáró döntésnek kell tekinteni a panasszal támadott terjedelemben az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 26. § (1) bekezdésének és 27. §-ának, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendje 32. §-ának egységes értelmezéséről szóló 1/2019. (XI. 25.) AB Tü. állásfoglalás I.3. pontja értelmében. Következésképpen az alkotmányjogi panasz nem idő előtti. Az indítvány felhívta az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezéseket [Abtv. 26. § (1) bekezdés és 27. §], a megsemmisítés jogkövetkezményét is magában foglaló kérelmeket tartalmaz az alaptörvény-ellenesség megállapítására, valamint pontosan megjelöli a sérelmezett normákat és a kúriai végzést, amelyhez képest az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőn belül nyújtotta be indítványát [vesd össze: Abtv. 27. § (1) bekezdés b) pont, 52. § (1b) bekezdés a), c)–d) és f) pont].
- [22] 3.2. Az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy az Abtv. 26. § (1) bekezdés a) pontja és 27. § (1) bekezdés a) pontja értelmében az indítványozó Alaptörvényben biztosított joga sérelmét állíthatja. Az Alaptörvény R) cikk (2)–(3) bekezdése az Alaptörvény és a jogszabályok kötelező erejéről rendelkezik, valamint az Alaptörvény értelmezéséről szól, tehát nem keletkeztet az indítványozó számára Alaptörvényben biztosított jogot [lásd legutóbb például: 3258/2020. (VII. 3.) AB végzés, Indokolás [6]; 3248/2020. (VII. 1.) AB végzés, Indokolás [9]; 3396/2020. (X. 29.) AB végzés, Indokolás [16]]. Az Alaptörvény T) cikk (1) bekezdése és I. cikk (3) bekezdése sem tartalmaz az indítványozó számára Alaptörvényben biztosított jogot, ezért arra alkotmányjogi panasz nem alapítható [lásd legutóbb például: 3177/2019. (VII. 10.) AB végzés, Indokolás [23]; 3471/2020. (XII. 22.) AB vég-

zés, Indokolás [44]; 3006/2021. (I. 14.) AB végzés, Indokolás [14]. Az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésére a bírónak nem minősülő indítványozó nem hivatkozhat Alaptörvényben biztosított jogként {lásd például: 3206/2021. (V. 19.) AB végzés, Indokolás [35]; 3156/2021. (IV. 22.) AB végzés, Indokolás [13]}. Az Alaptörvény 28. cikkének címzettjei a bíróságok, és tartalmilag ez a cikk a jogszabály-értelmezés alapjait fekteti le {lásd legutóbb például: 3159/2020. (V. 21.) AB végzés, Indokolás [17]; 3150/2020. (V. 15.) AB végzés, Indokolás [19]}. Ezért az előbb felsorolt alaptörvényi rendelkezések tekintetében nem volt helye az érdemi vizsgálatnak.

- [23] 3.3. Az alkotmányjogi panaszindítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia [lásd: Abtv. 52. § (1b) bekezdés]. A határozott kérelem követelménye azt is magában foglalja, hogy az indítványnak egyértelműen elő kell adnia az eljárás megindításának indokait, alkotmányjogi panasz esetén az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, továbbá indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével [vesd össze: Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b*) és *e*) pont]. „Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint pedig az indokolás hiánya {lásd pl. 3058/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [11]; 3245/2016. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [10], [13]} az ügy érdemi elbírálásának akadálya” {lásd legutóbb: 3353/2019. (XII. 6.) AB végzés, Indokolás [21]}. Visszautasításra ad okot az is, ha az indítványozó érvelése nem tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető indokolást. Az alkotmányossági összefüggéseket tehát be kell mutatnia az indítványozónak {a legutóbbi gyakorlatból lásd például: 3053/2019. (III. 14.) AB végzés, Indokolás [12]; 3231/2018. (VII. 2.) AB végzés, Indokolás [13]; 3327/2019. (XI. 26.) AB végzés, Indokolás [14]; 3353/2019. (XII. 6.) AB végzés, Indokolás [21]; 3077/2020. (III. 18.) AB végzés, Indokolás [17]}.
- [24] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Art. 145. § (1) és (3) bekezdése alaptörvény-ellenességével kapcsolatban az indítványozó határozott kérelmet nem adott elő [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b*) és *e*) pont]. Alkotmányjogilag értékelhető indokolást ugyanis nem fogalmazott meg a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog [Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés] tekintetében, hiszen nem vázolt fel követhető összefüggést egyfelől ezen eljárási alapjog, másfelől az észrevétel tétele, illetve a fellebbezésre nyitva álló határidő között. Utóbbi szabályok jogorvoslati természetű adójogi rendelkezések, de a jogorvoslathoz való jog [Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés] sérelmével összefüggésben ezekre vonatkoztatva az indítványozó önálló panaszelemet egyáltalán nem fogalmazott meg. Mindösszesen a tisztességes hatósági eljáráshoz való joggal kapcsolatban írtakat vonatkoztatta rájuk azzal a visszautalást többszámban tartalmazó fordulattal, hogy ezek „egyértelműen sértik indítványozó hivatkozott alapjogait”. Következésképpen az Art. 145. § (1) és (3) bekezdése érdemi alkotmányossági felülvizsgálatára nem volt lehetőség.
- [25] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Abtv. 27. §-ára alapított indítvány azon elemei, amelyek Alaptörvényben biztosított jog sérelmét állították, megfelelnek a határozott kérelemmel szemben támasztott követelményeknek.
- [26] 3.4. Az Art. 1–2. §-ával kapcsolatban az indítványozó azzal érvelt, hogy ezek a szakaszok ellentétesek az EJE Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkével. Arra az indítványozó is utalt, hogy nem kezdeményezheti jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközésének megállapítására irányuló eljárás lefolytatását az Abtv. 32. §-a értelmében. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy erre az indítványozó valóban nincs feljogosítva. A nem a jogosulttól származó, jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközésének megállapítására irányuló indítványt ezért az Alkotmánybíróság nem vizsgálhatta érdemben [Ügyrend 30. § (2) bekezdés *c*) pont].
- [27] 3.5. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az egyéb törvényi feltételeknek megfelelő alkotmányjogi panasz alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre utaljon. Az alternatív feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik. Az Alaptörvény XIII. cikkére, XV. cikk (1) és (2) bekezdésére, XXIV. cikk (1) bekezdésére és XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésére, XXX. cikk (1) bekezdésére a Kúria sérelmezett végzésével szemben alapított panaszelemek érdemi vizsgálatához az szükséges tehát, hogy az előbbi két feltétel közül legalább az egyik teljesüljön.
- [28] Az Alkotmánybíróság először az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés fennállását mérlegelte. Ennek során figyelembe vette, hogy részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van a szóban forgó alaptörvényi rendelkezések tartalmát érintően {lásd: a tulajdonhoz való joggal kapcsolatban például: 20/2014. (VII. 3.) AB határozat, Indokolás [153]–[157]; 5/2021. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [15]–[21]; a diszkrimináció tilalmával kapcsolatban például: 7/2015. (III. 19.) AB határozat, Indokolás [54]–[56]; a diszkrimináció bírói

döntésben megjelenő tilalmával kapcsolatban: 9/2016. (IV. 6.) AB határozat, Indokolás [19]–[22]; a tisztességes hatósági eljáráshoz való joggal kapcsolatban például: 8/2020. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [36]–[42]; 25/2020. (XII. 2.) AB határozat, Indokolás [21]–[29]; az önkényes és *contra constitutionem* bírói döntés, a bírósághoz fordulás joga és az indokolási kötelezettség tekintetében ebben a sorrendben: 20/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [21]–[26]; 23/2018. (XII. 28.) AB határozat, Indokolás [28]; 17/2018. (X. 10.) AB határozat, Indokolás [41]–[47]; 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [28]–[34]; a jogorvoslathoz való joggal kapcsolatban például: 25/2018. (XII. 28.) AB határozat, Indokolás [16]–[17]; 12/2019. (IV. 8.) AB határozat, Indokolás [16]–[19]; a közteljesítési kötelezettséggel kapcsolatban például: 20/2021. (V. 27.) AB határozat, Indokolás [26]–[38]; 3233/2021. (VI. 4.) AB határozat, Indokolás [31]–[33]}. Jelen alkotmányjogi panasz ezekhez képest nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolta volna.

- [29] Ezt követően azt vizsgálta az Alkotmánybíróság, hogy a jelen ügyben felmerül-e a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye. Ezzel kapcsolatban először arra szükséges emlékeztetni, hogy az „Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint nem vizsgálja, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e ezeket a bizonyítékokat és érveket, a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás, valamint az abból levont következtetés megalapozott-e, mint ahogy azt sem vizsgálja az Alkotmánybíróság, hogy a bíróságok jogértelmezése helyesen illeszkedik-e a jogági dogmatika általánosan elfogadott szabályaihoz {elsőként lásd: 3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]; a legutóbbi gyakorlatból lásd például: 3198/2019. (VII. 16.) AB végzés, Indokolás [11]}. »A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti szuperbíróság szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el. [...] A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetők ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismert rendszerre magában hordozza« {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés; Indokolás [14]–[15]}. Az Alkotmánybíróság nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy a perorvoslati bíróság jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésben állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]; 3392/2012. (XII. 30.) AB végzés, Indokolás [6]; 3017/2013. (I. 28.) AB végzés, Indokolás [3]; 3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]; 3098/2014. (IV. 11.) AB végzés, Indokolás [28]}.» {Legutóbb idézi: 3298/2020. (VII. 17.) AB végzés, Indokolás [10]}
- [30] A jogorvoslathoz való jog [Alaptörvény XXVIII. cikk és (7) bekezdés] sérelmét azzal összefüggésben adta elő, hogy a másodfokú adóhatóság felülvizsgálati kérelme alapján meghozott kúriai végzés tartalma köti a KMB-t, ezzel szemben további jogorvoslati lehetőség nem áll a rendelkezésére. A felülvizsgálat a rendkívüli jogorvoslatok közé tartozik. Ezért az Alkotmánybíróság röviden áttekintette a rendkívüli jogorvoslat és a jogorvoslathoz való jog egymáshoz való viszonyát. Szükséges emlékeztetni arra, hogy „[a]z Alkotmánybíróság gyakorlata következetes a tekintetben, hogy a jogorvoslathoz való jog a rendes jogorvoslati eszközök igénybevételét foglalja magában {9/2013. (III. 6.) AB határozat, Indokolás [28]; 20/2015. (VI. 16.) AB határozat, Indokolás [16]}, azonban a rendes jogorvoslati eszközök mindegyikére egyaránt, azonos tartalommal vonatkozik. Az Alaptörvény nem tartalmaz arra vonatkozó előírást, hogy a jogorvoslati fórumrendszernek hány fokon kell biztosítania az érintett alapjog gyakorlását, ennek megfelelően a jogorvoslati eljárás egyfokú kialakítása az Alaptörvény kívánalmainak teljességgel eleget tesz {22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [95]}.» {Lásd például: 3216/2019. (VII. 16.) AB végzés, Indokolás [17]; 3226/2019. (X. 11.) AB végzés, Indokolás [21]} Ezek alapján az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az indítványozó ügyében az Abtv. 29. §-a szerinti második alternatív feltétel sem áll fenn a jogorvoslathoz való jog [Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés] tekintetében, mert annak védelmi köre nem terjed ki a rendkívüli jogorvoslatnak minősülő felülvizsgálati eljárásra az Alkotmánybíróság töretlen gyakorlata szerint.
- [31] Az Alkotmánybíróság megállapította azt is, hogy az indítványozó kétszer gyakorolta jogorvoslati jogát (fellebezés és kereset benyújtása), amelyek közül a második jogorvoslati eszközzel a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részjogosítványát képező bírósághoz fordulás jogát is kimerítette az alkotmányjogi panasz alapján

- képező ügyben. Az ügy érdemét befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye nem merül fel azon okból kifolyólag, hogy ismételten az indítványozó nem tud bírósághoz fordulni.
- [32] Az Alkotmánybíróság az indokolás hiányosságával kapcsolatban emlékeztet arra, hogy az „indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása” (lásd például: 3425/2020. (XI. 26.) AB végzés, Indokolás [14]; 3183/2021. (IV. 30.) AB végzés, Indokolás [20]). „Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának nem minden egyes részletre, hanem az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie.” (Lásd: 3159/2018. (V. 16.) AB határozat, Indokolás [31], legutóbb megerősítette: 26/2020. (XII. 2.) AB határozat; 3183/2021. (IV. 30.) AB végzés, Indokolás [20]) Az indítványozó azért állította a másodfokú adóhatósági határozat hiányosságát, mert a Kúria hatályon kívül helyezte a KMB ítéletének azon részét, amely a keresettel támadott határozattal szemben előadott kérelmeire tartalmazta a válaszokat. Az Alkotmánybíróság rámutat arra, hogy ezekkel kapcsolatban a Kúria is adott indokolást. A különbség az, hogy míg a KMB az indítványozó javára, addig a Kúria a hátrányára fogalmazta meg azokat. Ezért az indokolás hiányosságával kapcsolatos indítványozói kifogás valójában szubjektív jellegű, az nem veti fel ügy érdemét befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét.
- [33] Az Alkotmánybíróság a fentiekén túl azt is megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz valójában a támadott végzés ismételt felülbírálatára irányult. A fentebb idézett gyakorlat alapján viszont az Alkotmánybíróság jelen ügyben sem bocsátkozhat annak érdemi vizsgálatába, hogy a Kúria döntése megalapozott volt-e, az Art. 1–2. §-ára alapított jogértelmezése helyes volt-e, a bizonyítékokból – különösen a szerződések tartalmából – megfelelő jogi következtetést vont-e le az indítványozó által kötött ügyletek céljára, illetve rendeltetésszerűségére, valamint ezek adójogi jogkövetkezményeire, mert ezek nem alkotmányossági kérdéseket feszegetnek. Az adózási alapelvek hatóság és bíróság általi alkalmazásával és értelmezésével kapcsolatban az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése és XXVIII cikk (1) bekezdése alapvetően processzuális jellegű alapjogokat tartalmaz, amelyekről elkülönül az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése részét képező jogbiztonsági tartalom. Utóbbira alkotmányjogi panasz nem alapítható fő szabály szerint (lásd például: 3062/2012. (VII. 26.) AB határozat, Indokolás [86]–[91]; 3041/2014. (III. 13.) AB végzés, Indokolás [22]; 3257/2021. (VI. 11.) AB végzés, Indokolás [8]).
- [34] Az alkotmányjogi panasz funkcióját meghaladja, hogy az Alkotmánybíróság „szuperbíróságként” a tőkeemelés rendeltetésszerűségéről szóló adójogi vitában a pervesztes indítványozó javára fordítsa meg a Kúria döntését. Erre még a diszkrimináció tilalma és a tisztességes eljárás alapján sem kerülhet sor. A Kúria a feltárt ügyleteket céljuk szerint értékelve jutott arra a következtetésre, hogy az indítványozó egyedi ügyében a tőkeemelést rendeltetésellenesen az adótörvénybe foglalt tao kötelezettség megkerülésére használták fel. Ezért az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az Abtv. 29. §-a szerinti második feltételt sem elégítik ki az indítvány önkényes és *contra constitutionem* jellegű állító elemei, továbbá a tulajdonjoggal, a közteherviselési kötelezettséggel és a megkülönböztetés tilalmával kapcsolatos érvelése sem veti fel ennek az ellenkezőjének a kételyét.
- [35] Összegzésképpen megállapítható, hogy az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XIII. cikkére, XV. cikk (1) és (2) bekezdésére, XXIV. cikk (1) bekezdésére és XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésére, XXX. cikk (1) bekezdésére alapított elemei nem felelnek meg az Abtv. 29. §-ában foglalt alternatív feltételeknek.
- [36] 4. Mindezekre tekintettel az alkotmányjogi panasz nem felel meg a befogadhatóság feltételeinek, ezért azt az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdése alapján tanácsban eljárva az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja, 29. §-a, 52. § (1b) bekezdés b) és e) pontja, valamint az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a), c) és h) pontja alapján visszautasította.
- [37] Az indítványozó kérte, hogy az Alkotmánybíróság a végrehajtást az alkotmányjogi panasz eljárásának befejezéséig függeszse fel. Az Alkotmánybíróság kivételesen, az Abtv. 61. § (1) bekezdésében foglalt körülmények fennállása esetén hívhatja fel a bíróságot a kifogásolt döntés végrehajtásának felfüggesztésére, jelen ügyben azonban a visszautasításra tekintettel erről nem kellett rendelkeznie.

Budapest, 2021. szeptember 14.

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Dienes-Oehm Egon
alkotmánybíró helyett

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Salamon László
alkotmánybíró helyett

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szabó Marcel
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/368/2021.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3384/2021. (IX. 24.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.I.35.434/2020/7. számú végzése és a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.31.951/2019/6. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Egy természetes személy (a továbbiakban: indítványozó) alkotmányjogi panaszt nyújtott be. Az indítványozó kérelme arra irányult, hogy az Alkotmánybíróság az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján állapítsa meg, hogy a Kúria Kfv.I.35.434/2020/7. számú végzése és a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (a továbbiakban: KMB) 2.K.31.951/2019/6. számú ítélete alaptörvény-ellenes, és ezért ezeket a bírói döntéseket semmisítse meg. Az indítványozó az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdésére, XIII. cikkére, XXIV. cikk (1) bekezdésére, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésére, XXX. cikk (1) bekezdésére, 28. cikkére és 32. cikk (3) bekezdésére hivatkozott. Kérelme a KMB ítélete végrehajtásának felfüggesztésére is irányult.
- [2] Az alkotmányjogi panaszra okot adó ügy lényege az alábbiak szerint foglalható össze az Alkotmánybíróság számára rendelkezésre bocsátott iratanyag alapján.
- [3] 1.1. Az indítványozó 2003-ban 610 000 Ft-ért megvásárolta egy Budapest IV. kerületi külterületi, kivett udvar és egyéb épület megnevezéssel nyilvántartott, 3052 m² alapterületű telek 2/4 tulajdoni hányadát. Budapest Főváros IV. kerület Újpest Önkormányzata (a továbbiakban: önkormányzat) 34/2011. (XII. 19.) önkormányzati rendeletével (a továbbiakban: Ör.) 2012. január 1-jétől a külterületi telkekre telekadó-fizetési kötelezettséget vezetett be, így az indítványozó résztulajdonában álló telek a telekadó tárgyává vált. Az önkormányzati adóhatóság megismételt eljárásokban két határozatot hozott: 5933/2016. számú határozatával az indítványozó terhére telekadó adónemben a 2012–2015. évekre összesen 1 896 818 Ft adóhiányt és 189 682 Ft adóbírságot állapított meg; 249/10/2017. számú határozatával pedig a 2016–2017. évekre 976 640 Ft telekadó megfizetésére kötelezte.
- [4] Az indítványozó fellebbezései folytán eljáró Budapest Főváros Kormányhivatala BP/1008/04843-2/2016. és a BP/1008/06473-2/2017. számú határozataival az önkormányzati adóhatóság határozatait helybenhagyta.
- [5] 1.2. Az indítványozó felperesként egy-egy kereseti kérelmet nyújtott be a másodfokú adóhatóság előbbi határozataival szemben. A KMB az ügyek egyesítését követően a Kúria Önkormányzati Tanácsához (a továbbiakban: Önkormányzati Tanács) fordult az Ör. 2014. december 31. napjáig hatályos 7. §-a, valamint 2015. január 1-jétől hatályos 7. § a) pontja jogszabály-ellenességének megállapítását és alkalmazási tilalom kimondását kezdeményezve.
- [6] Az Önkormányzati Tanács a bírói indítványt elutasította. Határozatában többek között azt állapította meg, hogy az indítványozó ügyében az adómérték az ingatlan forgalmi értékének 50%-át teszi ki, amely – az Önkormányzati Tanács gyakorlata alapján – önmagában nem minősül konfiskáló jellegűnek {lásd: Kúria Köf.5.005/2019/5. számú határozat, Indokolás [23]}. Rámutatott továbbá arra, hogy „az indítványozó bíróság nem fejtette ki, hogy az ingatlan milyen sajátosságainak figyelembe vétele hiányzik álláspontja szerint a szabályozásból. Csak nagy általánosságban utal a megfelelő differenciálás hiányára. [...] Tételes érvelés hiányában, ami az adóalany teherviselő képességének (adott esetben nemcsak az adómértékben megnyilvánuló) meghaladását igazolja, nem keletkezhet jogalap az általános szabályozás megkérdőjelezéséhez.” (Kúria Köf.5.005/2019/5. számú határozat, Indokolás [25]–[26]) Az Önkormányzati Tanács döntése elvi tartalmaként azt adta meg, hogy „[a]z önkormányzati rendelet normakontrolljára irányuló indítványnak tartalmaznia kell a bírói álláspont indokait, és teljeskörűen

- a törvényellenesség megállapítása iránti igényt alátámasztó bizonyítékokat is ebben kell szerepeltetni” (Kúria Köf.5.005/2019/5. számú határozat, Indokolás [29]).
- [7] Az indítványozó a KMB előtt kérelmezte, hogy a bíró ismét forduljon az Önkormányzati Tanácshoz. A KMB azonban ennek nem adott helyt, és 2.K.31.951/2019/6. számú ítéletével érdemben elutasította az indítványozó kereseteit. A KMB ítéletének 4. oldalán számot adott arról, hogy miért nem tartotta indokoltnak az Önkormányzati Tanács ismételt megkeresését.
- [8] 1.3. Az indítványozó felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a KMB ítéletével szemben a Kúriához. Mindkét alperei határozat tekintetében kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, elsődlegesen a másodfokú határozatok elsőfokú határozatokra is kiterjedő hatályon kívül helyezésével, másodlagosan az elsőfokú bíróság megfelelő iránymutatás melletti új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasításával.
- [9] A Kúria Kfv.I.35.434/2020/7. számú végzésével hivatalból elutasította a felülvizsgálati kérelemnek azt a részét, amely a másodfokú adóhatóság BP/1008/06473-2/2017. számú határozatát vitatta. Az ebben foglalt fizetési kötelezettség ugyanis nem érte el az 1 000 000 Ft-ot, amely a felülvizsgálati eljárás megengedhetőségének törvényi feltétele volt [vesd össze: a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 340/A. § (2) bekezdés].
- [10] Az indítványozó alkotmányjogi panaszt nyújtott be a Kúria előbbi végzése és a KMB fenti ítéletével szemben. Az Alkotmánybíróság egyesbíróként eljárva megállapította, hogy a Kúria előtt még folyamatban volt a felülvizsgálati eljárás, és ezért az egyéb feltételek vizsgálata nélkül visszautasította az alkotmányjogi panasz befogadását 2020. július 14-én (lásd: IV/1101/2020. ügyszámú egyesbírói végzés). A végzés arra is kitért, hogy „a Kúria felülvizsgálati eljárás során hozott döntését követően – az Abtv.-ben meghatározott feltételek teljesülése esetén – az alkotmányjogi panasz előterjesztésének lehetősége továbbra is nyitva áll az indítványozó számára [Ügyrend 32. § (4) bekezdés]”.
- [11] A Kúria Kfv.I.35.434/2020/7. számú ítéletével az indítványozó felülvizsgálati kérelmét elutasította a BP/1008/04843-2/2016. számú határozattal összefüggésben. A Kúria kifejtette, hogy az Önkormányzati Tanács eljárását kezdeményező bírói döntés a bíró saját meggyőződésén alapuló döntése. „Sem az indítványnak helyt adó, sem az azt elutasító végzés ellen nincs helye önálló fellebbezésnek, azaz az eljárási szabályok is azt tükrözik, hogy az alkalmazandó jogszabály törvényességével kapcsolatos aggály tisztázása a jogvitát eldöntő bíró »szuverenitása« körébe tartozik, azaz a bíró egyedi ügy eldöntésében megnyilvánuló függetlenségének a része.” (Kúria Kfv.I.35.434/2020/7. számú ítélete, Indokolás [26]) Az „Önkormányzati Tanács megkeresése kapcsán a bíróságot csak a régi Pp. 206. § (1) és 221. § (1) bekezdései kötik: ítéletének indokolásában okszerű magyarázatát kell adnia döntésének, amihez szükséges megalapozott tényállás adott esetben, a konkrét tényállás függvényében, csak az Önkormányzati Tanács megkeresésével tárható fel, vagy éppen annak szükségtelenségéről ad számot a bíróság. [...] Az elsőfokú bíróságnak az Önkormányzati Tanács megkeresését követően rendelkezésére állt egy olyan tartalmú iránymutatás, amelyre tekintettel mind a differenciálás, mind a konfiskáló jelleg tekintetében eleget tudott tenni a Pp. szerinti indokolási kötelezettségének, ahhoz további megkeresésre nem volt szükség. Az elsőfokú bíróság mindkét kérdésben a Kúria Önkormányzati Tanácsa határozatának indokolását tekintette irányadónak, belső meggyőződéséről ehhez képest adott számot. Az Önkormányzati Tanács határozata nem csak az elsőfokú bíróságot, nemcsak a Kúriát köti, de [...] mindenkire, – így felperesre nézve is – kötelező.” (Kúria Kfv.I.35.434/2020/7. számú ítélete, Indokolás [27]–[30])
- [12] 2. A Kúria előbbi ítéletének közlését követően személyesen eljárva az indítványozó ismételten alkotmányjogi panaszt nyújtott be a Kúria Kfv.I.35.434/2020/7. számú végzésével és a KMB 2.K.31.951/2019/6. számú ítéletével szemben, amit a főtítkár felhívására jogi képviselővel eljárva kiegészített a KMB ítélete alaptörvény-ellenessége tekintetében. A kiegészített alkotmányjogi panasz lényege a következő.
- [13] 2.1. Az Önkormányzati Tanács Köf.5.005/2019/5. számú határozata az indítványozó szerint azért sérti az Alaptörvény XIII. cikkét, XXIV. cikk (1) bekezdését, XXVIII. cikk (1) bekezdését, XXX. cikk (1) bekezdését, 28. cikkét és 32. cikk (3) bekezdését, mert a régi Pp. általános szabályai szerint fel kellett volna hívni a KMB-t a bírói indítvány hiányosságainak pótlására vagy nem érdemi döntésben vissza kellett volna utasítani az indítványt. Az Önkormányzati Tanács azonban úgy hozott érdemi határozatot, hogy nem vizsgálta meg az ügy teljes, hozzá felterjesztett iratanyagát, hanem kizárólag a bírói indítványra fókuszált. Érdemben azt kellett volna megállapítania, hogy az 50%-os adómérték konfiskáló jellegű és ezért törvényellenes, illetve azt, hogy a belterületi és külterületi telkek közti kellő differenciálás hiánya is törvényellenes.

- [14] 2.2. A KMB ítélete azért tisztességtelen és a tulajdonhoz való jogot sértő, mert az indítványozó vonatkozó kérelmét elutasítva a KMB nem tett eleget az Önkormányzati Tanács ismételt megkeresésének. Ehelyett egy olyan normakontroll határozatra – egyébként azt tévesen értelmezve – alapozta a keresetet elutasító döntését, amely a fenti indokok miatt önmagában véve is alaptörvény-ellenes volt.
- [15] Az indítvány-kiegészítés 2. oldalán írtak szerint az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírói döntés a KMB ítélete. Ez a bírói döntés nem áll összhangban az Emberi Jogok Európai Egyezményének Első Kiegészítő Jegyzőkönyve 1. cikkével, amely a javak békés élvezetéhez való jogot biztosítja, és ezért sérti az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdését. Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése és XXX. cikk (1) bekezdése pedig azért sérült együttesen, mert az indítványozó ügyében egyértelműen konfiskáló adóztatás történt, figyelemmel az Alkotmánybíróság 20/2021. (V. 27.) AB határozatában lefektetett értelmezésre. Attól még alaptörvény-ellenes az 50%-os adóterhelésre vezető adómérték szabály, hogy az Önkormányzati Tanács előtt kiállta a törvényesség próbáját. Alaptörvény-konformitást ugyanis nem lehet igazolni törvényszerűséggel.
- [16] 2.3. A Kúria Kfv.I.35.434/2020/7. számú végzése sérti az indítványozó jogorvoslathoz való jogát, mert olyan értelmezést adott az egyesített ügyek felülvizsgálatának megengedhetőségéről, amely megfosztotta az indítványozót attól, hogy érdemben vitathassa a Kúria előtt a BP/1008/06473-2/2017. számú határozatot hatályában fenntartó ítélet rész jogszerűségét.
- [17] 2.4. A Kúria Kfv.I.35.434/2020/7. számú ítéletével kapcsolatban az indítványozó az alábbi „jogszabálysértést/Alaptörvényt sértést” adta elő. A KMB ítélete nem bírálta el teljeskörűen az indítványozó beadványait, az Önkormányzati Tanács hiánypótlás nélkül, vagy visszautasítás helyett hozott érdemi határozatot, amelyben az indítványozóra nézve hátrányosan, több másik határozattól eltérően értelmezte a konfiskáció tilalmát. A Kúria ítélete indokolásának [32] bekezdése pedig valótlan állít, mert megfelelnek azokról – az indítványozó által egyébként pontosan megjelölt – határozatokról, amelyek a 20%-ot, a 25%-ot és a 33%-ot elérő adóztatást is konfiskálónak minősítették.
- [18] 3. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.
- [19] 3.1. A kérelmező magánszemély alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, és érintettsége fennáll, mivel a befejezett bírósági eljárásban felperes volt. Az indítvány felhívja az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó egyik rendelkezést (Abtv. 27. §) és kifejezett kérelmet tartalmaz a Kúria Kfv.I.35.434/2020/7. számú végzése és a KMB 2.K.31.951/2019/6. számú ítélete megsemmisítésére [vesd össze: Abtv. 52. § (1b) bekezdés a) és f) pont].
- [20] 3.2. Az Alkotmánybíróság – egyesbíróként eljárva meghozott – IV/1101/2020. ügyszámú visszautasító végzésében arra is kitért, hogy az Abtv.-ben meghatározott feltételek teljesülése esetén az indítványozónak van lehetősége ismételt alkotmányjogi panaszt benyújtania (lásd idézve a jelen végzés indokolása [11] bekezdésében).
- [21] A befogadási feltételek vizsgálatával kapcsolatban emlékeztet az Alkotmánybíróság arra, hogy az Abtv. 27. §-án alapuló alkotmányjogi panasz benyújtásának törvényi feltétele, hogy az indítványozó az ügy érdemében hozott döntést vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntést támadja határozott kérelmet tartalmazó panaszbeadvánnyal [vesd össze: Abtv. 27. § (1) bekezdés bevezető mondatrésze és 52. § (1b) bekezdés]. A határozott kérelem azt az elvárást is magában foglalja, hogy az indítványnak egyértelműen elő kell adnia az eljárás megindításának indokait, alkotmányjogi panasz esetén az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, továbbá indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével [vesd össze: Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pont]. „Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint pedig az indokolás hiánya [lásd pl. 3058/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [11]; 3245/2016. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [10], [13]] az ügy érdemi elbírálásának akadálya.” {Lásd például: 3353/2019. (XII. 6.) AB végzés, Indokolás [21]} Visszautasításra ad okot az is, ha az indítványozó érvelése nem tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető indokolást. Az alkotmányossági összefüggéseket tehát be kell mutatnia az indítványozónak {a legutóbbi gyakorlatból lásd például: 3053/2019. (III. 14.) AB végzés, Indokolás [12]; 3231/2018. (VII. 2.) AB végzés, Indokolás [13]; 3327/2019. (XI. 26.) AB végzés, Indokolás [14]; 3353/2019. (XII. 6.) AB végzés, Indokolás [21]; 3290/2021. (VII. 7.) AB végzés, Indokolás [31]}.

- [22] Ezek alapján az Alkotmánybíróság azt vizsgálta, hogy az indítványozó mit támadott határozott kérelmet tartalmazó alkotmányjogi panasszal. Formális megközelítésben egyértelműen megállapítható volt, hogy az indítványozó nem a Kúria Kfv.I.35.434/2020/7. számú ítéletét, hanem a Kúria Kfv.I.35.434/2020/7. számú végzését és a KMB 2.K.31.951/2019/6. számú ítéletét sérelmezte beadványával. A bírósági eljárást azonban nem ezek, hanem a Kúria ítélete fejezte be, és egyúttal ez minősül az ügy érdemében hozott döntésnek is, amihez képest az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti 60 napos benyújtási határidő vizsgálendő. A visszatérő alkotmányjogi panasz befogadásának az Abtv. 27. § (1) bekezdéséből következő feltétele, hogy a felülvizsgálati eljárásban hozott ítéletet is támadja az indítványozó és azon keresztül kérje az annak alapját képező bírósági vagy hatósági eljárásban hozott döntés(ek) alkotmányossági vizsgálatát. Ezt a törvényi feltételt azonban nem teljesítette formálisan az indítványozó.
- [23] Az Alkotmánybíróság vizsgálta azt is, hogy az alkotmányjogi panasz, illetve annak kiegészítése tartalmaz-e határozott kérelmet a Kúria Kfv.I.35.434/2020/7. számú ítéletének alaptörvény-ellenességére vonatkozóan. Ezzel kapcsolatban az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy ennek a kúriai ítéletnek a megsemmisítését az indítványozó egyfelől nem kérte, másfelől alkotmányjogilag értelmezhető indokolást annak alaptörvény-ellenességéről nem adott elő. Az ítélettel szembeni érvelés az indítvány 18–23. oldalain tartalmilag jogszabálysértéseket állít, alkotmányossági összefüggéseket mellőz. Az indítvány előbb megjelölt oldalain írtak nem a Kúria ítéletére, hanem a Kúria végzésére, az Önkormányzati Tanács határozatára és a KMB ítéletére vonatkoznak alapvetően. Az indítvány-kiegészítés pedig kizárólag a KMB ítéletével kapcsolatos aggályokat adja elő.
- [24] Ezek alapján az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az indítvány elmulasztotta kifejezetten kérni annak a kúriai ítéletnek a megsemmisítését, amelyik az Abtv. 27. § (1) bekezdésének megfelel, továbbá nem adott elő az alkotmányjogi panasszal támadható bírói döntésre nézve tartalmilag határozott kérelmet. Az indítvány előbbi hiányosságai miatt nincsen helye az érdemi alkotmányossági felülvizsgálatnak és ez kizárta teszi egyben azt is, hogy az Alkotmánybíróság az Abtv. 28. § (1) bekezdése alapján hivatalból, erre vonatkozó indítvány nélkül átterjen az Ör. vizsgálatára. Az indítványozónak lett volna lehetősége az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján az ügyében alkalmazott adómértékszabály alaptörvény-ellenességét előadni a konfiskáló adóteher tekintetében, amit elmulasztott megtenni.
- [25] 4. Mindezekre tekintettel az alkotmányjogi panasz nem felel meg a befogadhatóság feltételeinek, ezért azt az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdése alapján tanácsban eljárva az Abtv. 27. § (1) bekezdése, 52. § (1b) bekezdés *b)*, *e)* és *f)* pontjai, valamint az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *h)* pontjai alapján visszautasította.
- [26] Az indítványozó kérte, hogy az Alkotmánybíróság a végrehajtást az alkotmányjogi panasz eljárásának befejezéséig függessze fel. Az Alkotmánybíróság kivételesen, az Abtv. 61. § (1) bekezdésében foglalt körülmények fennállása esetén hívhatja fel a bíróságot a kifogásolt döntés végrehajtásának felfüggesztésére, jelen ügyben azonban a visszautasításra tekintettel erről nem kellett rendelkeznie.

Budapest, 2021. szeptember 14.

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Dienes-Oehm Egon
alkotmánybíró helyett

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Salamon László
alkotmánybíró helyett

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szabó Marcel
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/545/2021.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3385/2021. (IX. 24.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Budapest Főváros XII. kerület Hegyvidéki Önkormányzat Képviselő-testületének az építményadóról szóló 23/1996. (XII. 4.) önkormányzati rendelete és a magánszemélyek kommunális adójáról szóló 20/2006. (XII. 13.) önkormányzati rendelete, valamint a Kúria Kfv.I.35.578/2019/8. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] Egy természetes személy (a továbbiakban indítványozó) jogi képviselője (dr. Garay Rudolf ügyvéd) útján alkotmányjogi panaszt nyújtott be.
- [2] 1. Az indítványozó kérelme arra irányult, hogy az Alkotmánybíróság az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése és 27. §-a alapján állapítsa meg, hogy a Budapest Főváros XII. kerület Hegyvidéki Önkormányzat Képviselő-testületének az építményadóról szóló 23/1996. (XII. 4.) önkormányzati rendelete (a továbbiakban: Ör1.) és a magánszemélyek kommunális adójáról szóló 20/2006. (XII. 13.) önkormányzati rendelete (a továbbiakban: Ör2.), továbbá a Kúria Kfv.I.35.578/2019/8. számú ítélete alaptörvény-ellenes, és ezért azt – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (a továbbiakban: KMB) 45.K.30.526/2018/49. számú ítéletére kiterjedő hatállyal – semmisítse meg az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése, valamint 32. cikk (3) bekezdése sérelme miatt.
- [3] Az alkotmányjogi panaszra okot adó ügy lényege az alábbiak szerint foglalható össze az Alkotmánybíróság számára rendelkezésre bocsátott iratanyag alapján.
- [4] 1.1. Az indítványozó két XII. kerületi ingatlan tulajdonosa, amiket Budapest Főváros XII. kerületi Önkormányzattól vásárolt meg 1994-ben. Az önkormányzati adóhatóság 2016-ban mindkét ingatlanra kommunális adó, építményadó és telekadó adónemekben bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést rendelt el 2011–2016. adóévekre. Elévülés miatt a 2011. évet a megállapítások nem érintették. A többi adóév tekintetében a II/404/6/2017. számú elsőfokú határozatban tett megállapításokat az indítványozó fellebbezésére eljáró Budapest Főváros Kormányhivatala BP/1008/07599-4,5/2017. számú határozatával részben megváltoztatta. A 2012–2016. évekre 269 275 Ft telekadót, 854 893 Ft építményadót, 363 500 Ft kommunális adót, valamint 427 447 Ft adóbírságot vetett ki az indítványozó terhére.
- [5] 1.2. Az indítványozó a másodfokú határozattal szemben keresetet nyújtott be a KMB-hez, amelyben a támadott határozat megsemmisítését kérte a telekadó kivételével, továbbá annak megállapítását, hogy az egyik ingatlan vonatkozásában a 2017. évben is eleget tett helyi adófizetési kötelezettségének. A KMB 45.K.30.526/2018/49. számú ítéletével elutasította az indítványozó keresetét.
- [6] Az indítványozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelyben azt kérte, hogy a Kúria a KMB ítéletét helyezze hatályon kívül és a kereseti kérelemnek helyt adó ítéletet hozzon. A Kúria Kfv.I.35.578/2019/8. számú ítéletével elutasította az indítványozó kérelmét, mert az nem jelölt meg a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó jogszabályhelyet. A Kúria megállapította azt is, hogy az indítványozónak nem volt az adóbírság kifogásolására önálló kereseti kérelme, ezért az adóbírság a felülvizsgálati kérelemben sem volt vitatható (lásd: Kúria Kfv.I.35.578/2019/8. számú ítélet, Indokolás [27]).
- [7] 2. A Kúria előbbi ítéletének közlését követően az indítványozó személyesen eljárva alkotmányjogi panaszt nyújtott be, amit a főtitkár felhívására jogi képviselővel eljárva kiegészített. Az egységes szerkezetbe foglalt, kiegészített alkotmányjogi panasz lényege a következő.

- [8] 2.1. Az Alaptörvény 32. cikk (3) bekezdése úgy szól, hogy önkormányzati rendelet más jogszabállyal nem lehet ellentétes. Az indítványozó szerint az Ör1. és az Ör2. sérti az Alaptörvény előbbi szabályát, mivel ezek az adórendeletek a helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény 7. § a) pontjába foglalt tilalomba ütköznek. Ugyanis ugyanazt az adótárgyat egyszerre mindkét típusú helyi adóval terhelik. Ez pedig tilos.
- [9] 2.2. Az indítványozó álláspontja szerint a Kúria megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését. A tisztességes bírósági eljáráshoz való jognak a részét képezi a bírósághoz fordulás joga, ami azt követeli meg, hogy a jogvitát a bíróság érdemben bírálja el, és arról végrehajtható határozatával végérvényesen döntsön. „A bírósághoz fordulás jogából következően tehát a bíróságok a kereseti kérelem valamennyi elemének érdemi megvizsgálására (a kereseti kérelem kimerítésére) kötelesek. A kereseti kérelem kimerítésének kötelezettsége azt a követelményt támasztja a bírói döntéssel szemben, hogy a bíróságok érdemi vizsgálat eredményeként az ítélet rendelkező részében rendelkezzenek a kereset, illetőleg viszonykereset valamennyi eleméről. Tehát a Kúriának döntenie kellett volna az adóbírság kérdésében is.”
- [10] 3. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.
- [11] 3.1. A kérelmező magánszemély alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, és érintettsége fennáll, mivel a bírósági eljárásban felperes volt. A törvényi határidőn belül benyújtott indítvány felhívta az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó rendelkezéseket [Abtv. 26. § (1) bekezdés, 27. §], megjelölte a sérelmezett bírói döntéseket, valamint az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdés, 32. cikk (3) bekezdés], továbbá kifejezett kérelmet tartalmaz a Kúria Kfv.I.35.578/2019/8. számú ítéletének – a KMB 45.K.30.526/2018/49. számú ítéletére kiterjedő hatályú – megsemmisítésére [vesd össze: Abtv. 30. § (1) bekezdés, 52. § (1b) bekezdés a), c), d) és f) pont].
- [12] 3.2. Az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy az Abtv. 26. § (1) bekezdés a) pontja értelmében az indítványozó Alaptörvényben biztosított joga sérelmét állíthatja. Mivel az Alaptörvény 32. cikk (3) bekezdése nem tartalmaz az indítványozó számára Alaptörvényben biztosított jogot [lásd például: 3222/2013. (XII. 12.) AB végzés, Indokolás [8]; 3223/2013. (XII. 12.) AB végzés, Indokolás [8]; 3225/2013. (XII. 12.) AB végzés, Indokolás [8]], így a megsértésére való hivatkozás alkotmányjogi panaszt nem alapozhat meg. Ezért az Abtv. előbbi bekezdésére alapított panasz nem volt érdemben vizsgálható az Alkotmánybíróság eljárásában.
- [13] 3.3. Az alkotmányjogi panasz befogadási feltételeivel kapcsolatban az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy a határozott kérelem azt az elvárást is magában foglalja, hogy az indítványnak egyértelműen elő kell adnia az eljárás megindításának indokait, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, továbbá indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével [vesd össze: Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pont]. „Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint pedig az indokolás hiánya [lásd pl. 3058/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [11]; 3245/2016. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [10], [13]] az ügy érdemi elbírálásának akadálya.” [Lásd például: 3353/2019. (XII. 6.) AB végzés, Indokolás [21]] Visszautasításra ad okot az is, ha az indítványozó érvelése nem tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető indokolást. Az alkotmányossági összefüggéseket tehát be kell mutatnia az indítványozónak [a legutóbbi gyakorlatból lásd például: 3053/2019. (III. 14.) AB végzés, Indokolás [12]; 3231/2018. (VII. 2.) AB végzés, Indokolás [13]; 3327/2019. (XI. 26.) AB végzés, Indokolás [14]; 3353/2019. (XII. 6.) AB végzés, Indokolás [21]; 3290/2021. (VII. 7.) AB végzés, Indokolás [31]].
- [14] Az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az indítvány egyáltalán nem tartalmaz indokolást arra nézve, hogy a KMB ítélete miért lenne ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel, mint ahogy arra sem, hogy a Kúria támadott ítélete mennyiben ütközik a jogorvoslathoz való jogba [Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés]. Ezek tekintetében tehát az indítvány nem teljesítette az Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pontjában foglalt követelményeket. Következésképpen a KMB ítéletét nem lehetett érdemben felülvizsgálni, továbbá annak a lehetősége sem állt fenn, hogy az Alkotmánybíróság érdemben foglalkozzon a jogorvoslathoz való jog állított sérelmével.
- [15] Az Alkotmánybíróság azt is megállapította, hogy a határozott kérelem követelményének az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasz egy eleme megfelel. Mégpedig az, amelyik szerint a Kúria ítélete sérti a bírósághoz

fordulás jogát, ami a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés] egyik részjogosítványát képezi.

- [16] 3.4. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. E két feltétel alternatív jellegű, bármelyik fennállása megalapozza a panasz befogadhatóságát. Az alternatív feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik. A bírósághoz fordulás jogára alapított panaszelem érdemi vizsgálatához az szükséges tehát, hogy az előbbi két feltétel közül legalább az egyik teljesüljön.
- [17] Az Alkotmánybíróság először az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés fennállását mérlegelte. Ennek során figyelembe vette, hogy részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van a szóban forgó részjogosítvány (bírósághoz fordulás joga) tartalmát érintően [lásd például: 17/2018. (X. 10.) AB határozat, Indokolás [41]–[47]; 8/2020. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [43]–[50]]. Jelen alkotmányjogi panasz ezekhez képest nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolta volna.
- [18] Ezt követően az Alkotmánybíróság azt vizsgálta, hogy a jelen ügyben felmerül-e a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye. Az indítványozó azt kifogásolta, hogy a Kúria megalapozottan állapította-e meg, hogy azért nem volt vizsgálható a felülvizsgálati kérelem adóbírságra vonatkozó része, mert az adóbírságot az indítványozó a kereseti kérelemében nem vitatta önállóan. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint „[a]z Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés *d*) pontja értelmében alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. Az alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogvédelem nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna.” {3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]} A bíróságok eljárásában eldöntendő jogértelmezési, illetve ténykérdések felülmérlegelésére az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre, tartózkodik annak vizsgálatától, hogy a bírósági döntések indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelt-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket {3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]}.
- [19] Ezekre tekintettel az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az Abtv. 29. §-a szerinti második feltétel sem teljesült az indítványozó ügyében, mert a szóban forgó panaszelem valójában egy ténykérdés felülbírálatára és a hozzá kapcsolódó szakjogi szabályok indítványozó számára kedvező eredményre vezető alkalmazására irányult. Az indítványozó tehát nem alkotmányossági kifogásokat hozott fel, hanem lényegében a Kúria ténymegállapítását és jogalkalmazását vonta kétségbe. Ez azonban nem veti fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét.
- [20] Összefoglalva: az Alkotmánybíróság nem talált olyan körülményt, amelyet az Alaptörvény felhívott rendelkezéseivel összefüggésben alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességként lehetett volna értékelni, és amely ezért az indítvány érdemi vizsgálatát indokoltá tette volna.
- [21] 4. Mindezekre tekintettel az alkotmányjogi panasz nem felel meg a befogadhatóság feltételeinek, ezért azt az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdése alapján tanácsban eljárva az Abtv. 26. § (1) bekezdés *a*) pontja, 29. §-a, 52. § (1b) bekezdés *b*), *e*) pontjai, valamint az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a*) és *h*) pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2021. szeptember 14.

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Dienes-Oehm Egon
alkotmánybíró helyett

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Salamon László
alkotmánybíró helyett

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szabó Marcel
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2041/2020.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG NORMATÍV HATÁROZATAI, VALAMINT AZ EGYÉB SZERVEZETI, MŰKÖDÉSI ÉS SZEMÉLYI ÜGYEKBEN HOZOTT HATÁROZATAI

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG TELJES ÜLÉSÉNEK 1005/2021. (IX. 15.) AB TÜ. HATÁROZATA

az egyesbírók személyéről

Az Alkotmánybíróság teljes ülése az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat (a továbbiakban: Ügyrend) 11. §-a alapján Alkotmánybíróság teljes ülésének az egyesbírók személyéről az alábbi határozatot hozza:

1. Az egyesbírói feladatokat ellátó alkotmánybírók:

dr. Czine Ágnes alkotmánybíró,
dr. Handó Tünde alkotmánybíró,
dr. Horváth Attila alkotmánybíró,
dr. Salamon László alkotmánybíró és
dr. Szalay Péter alkotmánybíró.

2. Az Ügyrend 11. §-a alapján az egyesbírók megbízatása egy évre szól.

3. E határozat a közzétételét követő napon lép hatályba, ezzel egyidejűleg hatályát veszti az egyesbírók személyéről szóló 1001/2021. (I. 14.) AB Tü. határozat.

4. Az Alkotmánybíróság e határozatát a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 26. § (2) bekezdése alapján a Magyar Közlönyben közzé kell tenni.

Budapest, 2021. szeptember 14.

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Czine Ágnes
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Dienes-Oehm Egon
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Handó Tünde
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Horváth Attila
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Juhász Imre
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Juhász Miklós
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Márki Zoltán
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Szabó Marcel
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Szívós Mária
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Salamon László
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: XVIII/3389/2021.
Közzétéve a Magyar Közlöny 2021. évi 170. számában.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG TELJES ÜLÉSÉNEK 1006/2021. (IX. 15.) AB TÜ. HATÁROZATA

az Alkotmánybíróság öttagú állandó tanácsainak számáról, összetételéről és a tanácsvezetők személyéről szóló 1005/2020. (IX. 22.) AB Tü. határozat módosításáról

Az Alkotmánybíróság teljes ülése az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 49. § (1) és (7) bekezdésében meghatározott jogkörében eljárva – az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat 6. § (1) bekezdésére foglaltakra is tekintettel – az Alkotmánybíróság öttagú állandó tanácsainak számáról, összetételéről és a tanácsvezetők személyéről szóló 1005/2020. (IX. 22.) AB Tü. határozatát módosítja, és az öttagú állandó tanácsok tanácsvezetőinek személyéről a következő határozatot hozza:

1. Az öttagú állandó tanácsok tanácsvezetői:

Az 1. öttagú tanács vezetője: *dr. Juhász Miklós* alkotmánybíró

A 2. öttagú tanács vezetője: *dr. Schanda Balázs* alkotmánybíró

A 3. öttagú tanács vezetője: *dr. Dienes-Oehm Egon* alkotmánybíró.

2. E határozat a közzétételét követő napon lép hatályba.

3. Az Alkotmánybíróság e határozatát a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 26. § (2) bekezdése alapján a Magyar Közlönyben közzé kell tenni.

Budapest, 2021. szeptember 14.

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Czine Ágnes
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Dienes-Oehm Egon
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Handó Tünde
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Horváth Attila
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Juhász Imre
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Juhász Miklós
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Márki Zoltán
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Salamon László
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Szabó Marcel
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Szívós Mária
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: XVIII/3390/2021.
Közzétéve a Magyar Közlöny 2021. évi 170. számában.

Az Alkotmánybíróság Határozatai az Alkotmánybíróság hivatalos lapja, mely elektronikus formában, időszakosan jelenik meg. A kiadvány az Alkotmánybíróság döntéseinek gondozott, szükség esetén anonimizált változatú szövegét tartalmazza. Az Alkotmánybíróság Határozatainak egyes számai bárki számára, személyazonosítás nélkül, korlátozástól mentesen, díjmentesen hozzáférhetőek az Alkotmánybíróság honlapján: www.alkotmanybirosag.hu

A szerkesztésért felel: dr. Bitskey Botond, az Alkotmánybíróság főtktára
layout: www.estercom.hu

Kiadja a Magyar Közlöny Lap- és Könyvkiadó Kft., Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6., www.mhk.hu
Felelős kiadó: Németh Balázs ügyvezető
HU ISSN 2062–9273